

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Bang, Herman.; Herman Bang.
Titel Title:	<u>Præster</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : forlagt af A. Gieses Boghandel, 1883
Fysiske størrelse Physical extent:	146 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

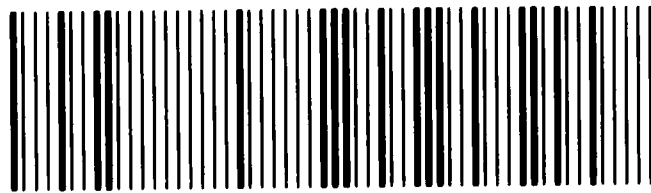

57-86

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020727234

WV 52

Lev. Jørgensen
Sept. 1873
laus
Herman Bang

PRÆSTER

INDHOLD.

Præster — Kvindefigurer — En miniature.

Kjøbenhavn.

Forlagt af A. Gieses Boghandel.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri.

57-86

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT

3443

Herman Bang:

PRÆSTER

INDHOLD.

Præster — Kvindefigurer — En miniature.

Kjøbenhavn.

Forlagt af A. Gieses Boghandel.

X

Præster.

(1883.)

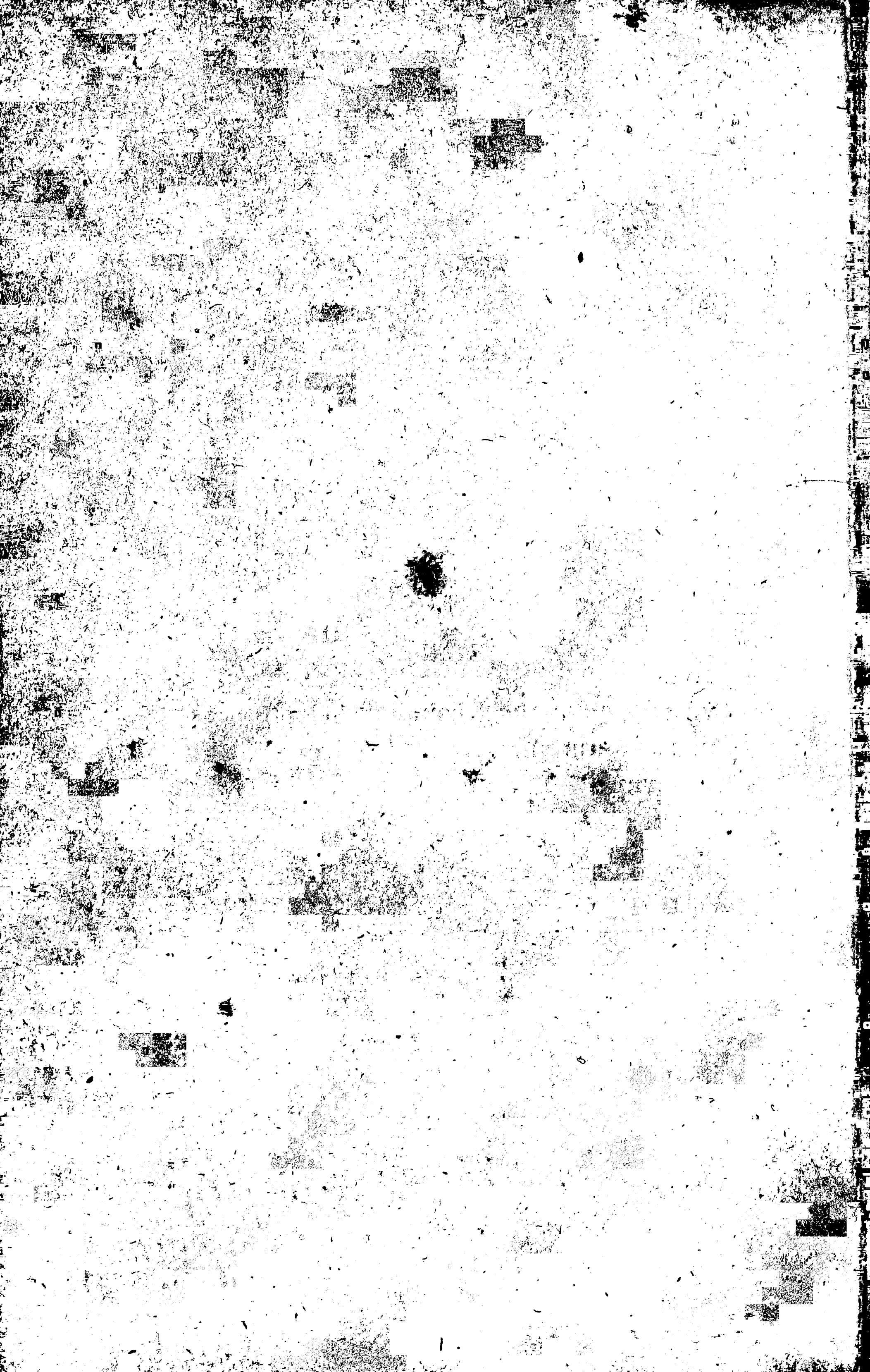

LIVSKALD.

VE DEN, FRA HVEM FORARGELSEN KOMMER.

GENSTRIDIGE SIND.

EN HYRDE.

LIVSKALD.

Na — her var fredeligt.

Carl Holm strakte sig paa den Hestehaars Sofa, og han hørte Ændernes Snadren, mens Onklen fodrede dem. Han saá ud gennem Vinduet: Onklen havde Pibe i Munden og lo over hele Ansigtet midt mellem Andeflokken. Hvor han lignede en Sælhund med det skaldede, runde Hoved.

Tante kommer forbi med et Mælkefad. Hele Personen er kobberød.

»Gud, Johan,« siger hun i Mejeridøren, »staar du dér endnu, og Prædi-

kenen, Johan, Prædikenen . . . Klokken er over elleve.«

»Ja — lille Mo'er — du — men Hønsene skulde ha'e Æde — —.« Præsten tømmer Skaalen ud til Kræet, der slaas og flyver op. »Nu skal jeg . . .«

»Hvad er Evangeliet, Johan?« spørger Tanten ud fra Mejerivinduet, hvor hun er naaet ind med sit Fad. »Er det ikke ottende efter Trinitatis?«

»Men vogter Eder for de falske Profeter,« siger Præsten . . . »Matthæus 7, 15—21.«

Og Tanten, der maa raabe for at overdøve Ænderne, som snadrende følger efter Præsten henimod Stuedøren, siger: »Aa, Johan, om det Evangelium havde du forleden Aar saadan en smuk Prædiken — du skulde saamæn ta'e den — min Ven — nu det er blevet saa sént, og du véd, vi har Degnens unge her iaften . . .«

»Om de falske Profeter? — ja rigtigt, jeg kunde egenlig — men det var i Mormontiden, min Pige — —«

»Var'et . . . Ja, nu husker jeg, det var det nok . . . Men tag du Hovedtanken

alligevel, Johan — — Ulve er der saamæn altid nok af — —«

Præsten gik ind og lukkede Gangdøren efter sig, Tanten gik bort fra Vinduet. Alt blev ganske tyst, og Gaarden hvilede fredsommeligt i Middagssolens Lys.

Carl havde smilet ad Samtalen. Nu laa han, strakt ud paa Ryggen, med Cigaren lidt dinglende i sin Mundvig og nød Lørdagsfreden, der sank over Præstegaarden.

Nerverne hvilede i dette. Man kom til Ro. Det var, som fik man lune Omslag om alle Tanker. Dette havde han trængt til.

Han var taget herud for at komme sig; han var ikke egenlig syg, men han var udslidt, snarest maaske ækel ved det hele, ved Selskabslivet og Indholdsløsheden og sig selv. Han havde en vandet, halvbitter Smag i Munden ved alting. Og saa en Dag havde han, saa inderlig kedsommelig ved den ganske Situation, sagt til Konferentsraaden, at nu tog han herud.

Og saa var han taget ud til Præstens. Han slæbte en stor Toiletæske med

LIVSKALD.

lugtende Vande med sig og forøvrig to Kufferter, han var vant til at klæde sig om tre Gange om Dagen. Men nu laa han og strakte sig i en gammel Bomuldsfrakke af Onkelens. Det andet passede ikke her. Og man gled saa umærkelig ind i det, man optog alle Vaner . . . han endte med at holde af Pibe.

Naar man sammenlignede dette med det, han var vant til — — Blot ved at tænke paa det, fik han den vandede Smag i sin Mund. Han havde altid været sin Faders Søn og det gode Hoved. Han skrev smukke Vers og blev beundret. Da der saa var gaaet nogle Aar paa den Maade, og han havde afsøgt Evropas Hovedstæder, gav han sig til at blive Læge — som Faderen. Men han havde ikke kunnet taale at se Blod.

Saa var der igen gaaet nogle Aar paa den gamle Vis, og han fandt det hele saa trist, at han knap gad flytte sig mere, saa led var han ved alting — —

Og hvad skulde han egentlig blive? Noget maatte han jo . . . Og det hele var saamæn ens, alt det, han kendte.

LIVSKALD.

Han pustede Cigarrøgen ud og fulgte dens Ringe: Ikke en Lyd — ikke en Lyd hørte man.

Hvor mon »Kusine« var? Hvor hun havde spillet kønt i aftes. Han så hende sidde der bøjet over Orgelet, i Halvmørket, i den hvide Kjole, med sit lille Ansigt — mens han sad paa Kortrinet og stirrede paa hende . . . Det lød saa smukt, og han mærkede Lindeduften ind gennem den aabnede Dør . . . Og Tanten sad udenfor paa Stævningsstenen med sin Strikkestrømpe.

»Det er smukt, Kusine,« sagde han, og hans Stemme havde lydt hen gennem de skumrende Hvælvinger.

»Ja, det er en smuk Melodi.«

En Gang imellem hørte man Børnenes Jubel nede fra Legepladsen og nogle Toner af en Sang af Karlene, som stod omkring Kæret . . . Og Kusine blev ved at spille, mens det skumrede . . .

Saa kom Tanten ind: »Fader kommer nede paa Vejen fra den syge Birthe.« Og de gik alle ud af Kirken, Onkelen imøde.

»Hvordan det var?«

»Nu havde hun det godt. Der var løst op for hende. Hun gik saa stille hen.«

Tanten og Kusinen folder tavse deres Hænder. Og lidt efter siger Tanten:

»Gud s̄ke Lov — det var det bedste. Ja — Gud er naadig tilsidst.«

Og de gik hjem ad Vejen, hvor Høet duftede.

»Fader« havde truffet Forpagter Berthelsen. Han var kørende til Hvidbjerg.

»Hvordan var det hos dem?«

»Aa — han klagede paa Mælken — Køerne tog saa svært af . . .«

»Det bliver ikke andet, saalænge han la'r dem staa ude om Natten.«

De kom hjem og ind i Havestuen, og Tanten havde spillet et Par gamle Melodier, mens »Kusine« hentede Rødgrøden.

— — — Hvor saadanne Dage var lykkelige.

Og nu imorgen . . . Straks om Morgenens kom Degnen efter Numrene, og Tante gav ham et Glas Portvin at styrke sig paa. Og naar det saa ringede sammen,

LIVSKALD.

kom Onkel ud og kaldte paa Tante, og hun hjalp ham Præstekjolen paa og gav ham de piskede Æg. Kusine var i sort Silkekjole, stille venlig, med Salmebog i Haanden. Saa naar Onkel kom ud, fulgte de alle bag efter gennem den lille Laage . . . Og han talte inde i den hvide Kirke om det, han vidste, til disse Folk, saadan, at de forstod det — —

Hvor fredsommeligt, hvor fredsælt det var.

Der gik nogen over Gaarden, og Carl Holm vendte Hovedet: Hvem var det?

Naa — en Fattighuskone, der lister sig ind efter Mad. De kom hver Lørdag fra Fattighuset.

Og han følger den gamle, da hun kommer ud igen med sin Spand, indtil hun forsvinder i Porten.

Alle, som trængte, kom her. Her gaar ingen fattig uden Hjælp forbi Døren.

Carl Holm stirrer atter op imod Loftet . . . Han havde aldrig troet, at Livet kunde være saa mildt og blidt.

Hvor længe har han egenlig været her? Næsten syv Uger — men han er ogsaa

blevet fuldstændig som hjemme. Det daler over En med Fred. Se den rolige Gaard, et Par Høns pusler fredsommeligt om, Lænkehunden sover foran sit Hus. Karlene er kommet fra Marken, man kan høre dem lé i Borgestuen . . . Der farer Tante afsted med opsmøgede Ærmer for at tysse paa dem.

Og atter bliver alt saa stille.

Han tænkte det forleden, da de sad i Lysthuset ved Kirkegaardsmuren. Haven laa hen i Sollys med Duft af Roser. Inde paa Kirkegaarden blev en Mand begravet. De hørte dem synge derinde:

»Lær mig, o Skov, at visne glad!«

Og Kusine og Tanten nynnede sagte Melodien med og lod Arbejdet synke ned i deres Skød — —

Ja — man var egenlig altid som halvvejs i Kirke her i Huset . . .

Hvor han vilde savne det, naar han en Gang tog bort . . .

Men han kunde jo dog blive her til ud paa Efteraaret. »Kusine« sagde det forleden. Han skulde blive her Høstgildet over, og sammen skulde de pynte Loen

med lange Kranse, fulde af Rønnebær, og de skulde sætte Lys i Tøndebåndene og skjule Væggen bag det store Transparent, som stod gemt i Vognporten.

Han havde hørt om Høstgildet. Alle Indsidderne fik en Rigsdaler, og naar hver havde faaet sit, bad Onkel en Bøn og takkede for den gode Høst . . . En Gang, da Carl var Dreng, havde han ogsaa været her til Gildet. Det Aar havde været svært. Sæden havde svømmet paa opblødte Marker, Kærnen var raadnet bort, og Straaet var uden Værd.

For Folkene havde Høsten været stræng, de havde aset lange Tider, og det sidste Korn havde de kørt ind en Septembemat, da Maanen var oppe. Folk i Sognet lod deres raadne paa Marken, men Præsten vilde have det hjem.

Det var dog Guds Gaver, sagde han.

Og saa blev Gildet holdt, og Transparentet straaede, og Hanebjælkerne var behængt med de brunlige Egekranse. Hver Indsidder fik sin vante Rigsdaler, og Onkelen takkede dem for al deres Møje. Og da han havde takket dem, foldede han Hæn-

derne, og han takkede ogsaa Gud, der havde sendt de Tider, »som baadede bedst.«

»Ti hans Veje er urandsagelige . . .«

Carl havde siddet og grædt i sin Krog.

Ja — at søge Ro i den faste Tro, at lægge alt, alt over paa en anden og saa faa Hvile. Livet blev lykkeligt da.

Carl Holmer lagde Hænderne under Hovedet. Han vilde forsøge at sove, men Fluerne, der summede ud og ind af Vinduerne, som stod aabne, forstyrrede uafslædig. De surrede ned med et Plask paa hans Kind, svirrede op igen og brummede videre . . .

Hans Moder var ogsaa kommet fra et Hjem som dette. Hvor hun var smuk . . . Naar hun om Aftenen knælede ned ved hans Seng og tog hans Hænder mellem sine — de var saa bløde og saa ganske hvide — og bad sagte med ham — aa saa mildt og sagte . . . Hvordan var det dog, at Bønnen lød? . . . Ikke »Fadervor«, bare fire Linjer . . . et lille Vers . . .

Aa — men — hvordan var det nu? hvordan var det, det begyndte.

LIVSKALD.

Carl vendte sig paa Sofaen, pressede Haanden mod Panden, kunde ikke komme paa det, skønt Verset forfulgte ham . . .
Ja, det laa ham paa Tungen . . .

Og saa naar de havde bedt, saa bøjede »Moder« sig ned over ham og kyssede ham, og hun lagde Tæppet fast om ham og sagde endnu en Gang:

Ja — Gud bevare min egen Dreng.

Hvis hun blot ikke var død, hvis hun havde levet endnu — hun var den eneste, der kunde styre hans Sind, den eneste, der kunde lægge sine milde Hænder paa hans Luner . . .

Carl Holm betragtede den stille Gaard, og han hørte Præstens Trin inde i Studerestuen op og ned, op og ned. Det var den eneste Lyd.

Hvor let man dog glemte. Det var paa hans Konfirmationsdag. Hans Fader gav ham om Morgen en Pakke: bag Papiret fandt han sin Moders Billede — det sørgmodige, dejlige Billede. — Han gav sig til at græde, da han saá Billedet sin Konfirmationsdags Morgen; og da han

læste, hvad der stod bag paa det med Moderens fine og sarte Skrift:

»Til min elskede Carl fra den, der elskede dig højest, med alle, alle Ønsker paa din Daabspagts Dag.«

Da svor han sig selv et hidsigt Drengeløfte: at han vilde holde, hvad han idag lovede, og hun, som var død, hun skulde være hans Jomfru Maria, som bad for ham . . .

Det var længe siden, meget længe siden.

Han havde en Gang Billedet med til Paris og glemte det i Pensionen — aa, at han heller ikke skrev efter det . . . men Tiden var gaaet . . .

Carl Holm laa helt stille. Skyggerne fra Længen voksede over Gaarden, Høstvognene var kørt bort, og »Kusine« med sin lille Kurv var gaaet til en Syg . . .

Onkel var faldet til Ro; inde i Spisestuen klirrede de med Dækketøjet.

Det vækkede Carl, og han satte sig overende i Sofaen, og han lagde Hænderne ned om sit Knæ:

»Ja,« sagde han. »Jeg bliver her.«

LIVSKALD.

Han gik to Gange op og ned ad Gulvet, stansede nu og da:

»Nej, det var ikke for sént . . .«

Og han gik igen:

»Det var til denne Fred, han var født.«

Han stod ved Vinduet og saá paa det lille Kastanietræ. Saa sagde han pludselig, uden at han vidste, hvorfra Ordene kom:

Jeg er træt og gaar til Ro.

Lukker mine Øjne to —

Fader, sé med Kærlighed

Til mit lille Leje ned.

Han hørte selv efter Ordene og gentog dem sagte.

»Ja,« sagde han. »Jeg vil blive i dette Liv.«

Han vendte sig og gik over til Onkelens Dør, bankede og gik ind. Onkelen sad og sov foran den opslagne Alterbog.

Ved Støjen vaagnede han, skød Brillerne op og sagde:

»Naa, er det dig, min Dreng?«

Carl stansede foran ham, vidste ikke rigtig, hvad han skulde sige . . .

»Skal vi spise?« spurgte saa Onkelen.

»Nej,« og Carl tog lidt usikkert om Stoleryggen, »det er . . . det er: jeg har fattet en Beslutning.« Paany holdt han inde. Han tog paa igen og vilde have sagt:

»Jeg vil være Præst,«
men saa stoppede han, og underligt dumpende kom det:

»Jeg vil — jeg ønsker at studere Teologi.«
Onkelen skød Brillerne op igen. Hans Hænder faldt foldede ned over Maven . . . »Ja,« sagde han, »det giver jo altid gode Lærerpladser.«

De tav lidt; og lavt sagde Carl:

»Ja — men det er for at . . . jeg vilde være Præst.«

Der blev igen en Pavse. Lidt trykket gned Onkel Haandfladerne mod hinanden.

»Hvem havde anet det,« sagde han. Men saa paakom ham en pludselig Rørelse, og han rejste sig: »Carl — — min Dreng,« sagde han . . . »Ja, det er Gud Herren, som vækker Kaldet.«

Og han omfavnede ham.

Ve den,
fra hvem Forargelsen kommer.

Dræsten løftede sit Ansigt, og han saá, det var Dag.

Solstrømme faldt over Haven.

Dorsk stirrede han paa en Guldregns Pragt nær sit Vindu, og han saá paa Bedet med højstammede Roser og sagde: Ja — de trænger til Vand. Men hans søvnløse Øjne sved ved Dagens Skær og vakte ham. »Det var Dag.« Og ludende følte han over sig al Livets Byrde.

Men pludselig harmedes han; og han hævede vredt et Par knyttede Hænder til Trusel mod Lyset: Han truede Dagen og

VE DEN, FRÅ HVEM

Solen . . . Han rejste sig og rev Per-siennen ned; hver Stribe Sol lukkede hans rystende Hænder ude med Omhu. Saa lagde han sig hen paa Sofaen i Krogen, sammenkrøben og rugende i Mørket.

I krympende Fortvivlelse havde han vredet sine Hænder, elendig som den byldslagne Job havde han stønnet til Gud. Sine Haar havde han udrevet under Herrens Svøber, og han havde kaldt ham Jehova og den almægtige Eneste. Klynkende havde han bedt for Jesu dybe Vunder; ynkeligen havde han slæbt sig for Korsets Fod til sin Frelser. Og alle Bønner, de var bedt, og hvert syndepint Angstraab var sendt mod Himlen i denne Nat.

Men da Dagen kom, da pønsede han paa Hævn. Han laa sammenkrøben, og han bed i sine spændte Knor, mens han pønsede paa Hævn.

Blod steg op i hans Tanker, og han længtes efter at føle en varm Strube mellem sine Fingre; og der var ikke den Grumhed, uden at hans Hævn jo svælgede deri. Afmægtig og forbandende sig selv.

Og snart logrede hans Hævn for Gud som en smigersyg Huud, og snart fornægtede den.

Nej — nej — saa var der ingen Gud. Saadan vilde ingen Barmhjærtighed straffe, saadan i det eneste eneste, — nej, der var ingen Barmhjærtighed.

Og atter saá han det Syn, som jog hans Tanker . . . Hvor hun bøjede sig, hvor hun smilede lykkelig, og hans unge Fætter stjal Kys paa Kys fra hans Hustrus Hals . . .

Nej — nej — saa var der ingen Gud! Ikke Retfærdighed, ikke det evige Liv, intet, der lignede Gud . . .

En Løgn, en Løgn.

Præsten fornægtede Gud. Han trampede paa hvert et helligt Navn, han vrængede ad hvert et Ord, han selv havde talt; han forbandede sin Forkyndelse. Og Smærten blev som hede Jærn, der brændte saa stingende hans Sjæl.

Men Hævn — Hævn.

Han havde elsket saa varmt, elsket den eneste Gang, elsket i Tugt, saadan som det sømmer sig at elske for Gud Faderens Øjne —

Jesus — aa — Jesus!

Og han hører i sin Mund det gamle Navn, og han spytter det ud som en væmmelig Tudse fra sin Tunge.

Præsten haanede Gud. Han gav ham hvert nedrigt Navn, hvert Skældsord, han fandt. Og for det havde han ofret sit Liv.

Han faldt hen i en Stol, og Hovedet sank ned paa hans Bryst. Han saá det bittert glide frem, sit Liv, Dag efter Dag fra sin første Barndomstid. Han havde levet med sin Moder, de to, efter Faderens Død, og de havde delt alt sammen, de smaa Sorger og de smaa Glæder, og Barndom var blevet Ungdom, og han var begyndt at gaa den samme Vej som sin Fader . . . Han havde aldrig tænkt at blive andet end Præst . . .

Saa ramte ham hans første Sorg: hans Moder døde. Hun var død med Jesu Navn paa sine Læber . . .

Og Præstens Hoved sank tungere, og Taarer løsnede sig fra hans Øjne. Og uden at han vidste det, mumlede hans Mund igen de gamle Navne . . . Fra hans hele Liv strømmede disse Bønner ham

FORARGELSEN KOMMER.

imøde, han bad, han maatte bede, og han græd — hvor han græd . . .

Men hvordan — hvordan? Nu, da han og hans Hustru maatte skilles.

Saa vaagnede Smerten paany, men mildere, uden Energi; og rokkende, i sagte Klynken, bad han og slæbte sig hen til sin Gud. Men skilles, skilles maatte de — han og hans Hustru. Ikke en Dag, ikke en Time kunde hun blive her.

Aa — Jesus — Jesus.

Han bad, og han vidste ikke Raad; han sagde de samme Ord, og de bragte ikke Trøst.

Ingen, intet til at gribe nu.

Bibelen — Bibelen — kunde den binde hans Tanke! Og han læste, vendte Blad for Blad — fattede ikke deres Ord.

Hvad for Vaande, hvad for Vaande dog! Saa skulde hun bort. Og hvorfor? Man vilde fritte og fritte, og man vilde spørge og finde — — Herfra skulde Uroen komme. Ufreden i alle Sjæle, fra ham — fra Hyrden.

Krampagtig vendte han Bladet, læste mekanisk, læste det samme igen.

VE DEN, FRA HVEM

Han slog Gardinet bort, læste ; det klare Lys, mens Sveden sprang frem — — Han syntes, han sank saa bundløst i Ord, og intet, som lindrede, intet; — kun altid dette samme. — —

Og det skulde vare i de mange Aar.

Nej — saa sprang han op — nej, han var en ærekær Mand. — —

Han gik og gik, følte sig træt, tog atter sløv den store Bog og læste.

Hvad om det altsammen gik — og han tav — og han led. Befriet fra Forargelsen og led.

Han følte sig svimmel, som om alting gled — hans Øjne brændte. Igen valfartede Præsten; stod i Stuen, statustiv med de oprakte Hænder.

Og sidste Gang styrtede han sig ned over Bibelen — som et Dyr, der hungrer.

Han søgte, slog op i Matthæus, og hurtig, Gang efter Gang læste han disse Ord:

»Ve den, fra hvem Forargelsen kommer; det var ham bedre, om der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var

FORARGELSEN KOMMER.

sænket i Havet, end at han skulde give Forargelse til en af disse smaa.«

Og aandende vanskelig, mens han blev ved at læse, sank Pastor Holck frem over Bogen, indtil hans Øjelaag faldt til, og han blundede midt i Solen.

GENSTRIDIGE SIND.

Karen Peers holdt inde med sin Forklaring og snøftede stærkt bag de mange Tørklæder.

Præsten havde hørt til med Øjnene fæstede paa Bordet. Nu saa han op og lod Blikket hvile paa Konen. Og han har selv sendt Jer, Karen, spurgte han.

Karen Peers flyttede lidt paa de blaa-strømpede Fødder. Jeg har jo gjort, som Pastoren har budt, sagde hun og lod det sammenlagte Lommetørklæde glide mellem sine Hænder, at holde ham til Herren med mange Spørgsmaal. Ellers har han jo

vridt sig ved det — Gud naade — og vendt sig i Sengen, naar jeg spurgte ham — men saa i Morges, da det var saa svært daarligt, og jeg havde sunget ved Sengen, og jeg spurgte igen om at hente Dem med Naadens Midler — saa nikkede han, og siden har han ligget helt stille . . .

— Godt — Ja Herren slipper ikke.

Han aabnede Skabet og tog Kalken ud, og han talte et Par hellige Brød op paa det gyldne Laag og gød nogle Draaber af Vinen i Kalken. Karen saá til, sky for de hellige Redskaber og med foldede Hænder.

Lidt efter var han beredt.

De gik over Vejen ind over Markerne. Høsten hvilede i Middagsstunden; rundtom stod de tomme Vogne, hist og her i Skyggen af Hæssene laá Karlene og sov, udstrakte, med Hatten over Øjnene, svedende i Augustdagens Hede; Pigerne hvilede i en Klynge bag en halvlæsset Vogn, med løsnede Klæder og glorøde Ansigter under Høstklæderne.

Der hørtes ingen Lyd over Markerne. Præsten blev ved at gaa med Hovedet

bøjet og Kalken ind mod sit Bryst. Middagsolen hang i Ornatfolderne som Bly. En Gang imellem vendte han sig mod Karen Peers, der vandt langsomt op ad Bakken mod Solen, og han skyndte paa hende.

Ti Præsten fik mere og mere Hast. Ja — Herren var den stærke og den eneste. Han bøjede som Siv de genstridige Hjærter. Hans var evindeligt Sejren . . . Og en urolig og hed Glæde steg op i Præstens Sind; ti dette var en Dél af hans Liv, Aar efter Aar var han pint af denne ranke, hvidhaarede Trods — Aar efter Aar — siden hin Dag . . . Og mange Bønner var bedt og mange brændende Ord sendt ud imod det hvide Ansigt, naar han saá det stift og ubevægelig mod Kirkepillen paa de store Offerdage, naar Hans Rasmus bragte sit Offer . . . Bønner og Ord — forgæves bedt og sendt.

Og Præsten betragtede de middagsblundende Marker og gik langsommere.

Det var en Dag som denne, da de kom bærende hjem fra Marken til Præstegaarden

med Sønnen, Rasmus Hansens Lig. Præsten stod paa en Høj i Haven og saá sine Høstfolk komme slæbende tungt i Heden med en Byrde imellem sig. Og han blev angst og løb ned imod dem, og med faa Ord lagde Mændene deres Byrde ned foran hans Fødder: det var Liget af Rasmus Hansen.

Han havde staaet paa det øverste af Læsset, og saa med et — drejede han to Gange rundt som en hurtig Top, løftede Armene og faldt uden en Lyd . . . ligesom Vædderen hos Anders Nielsen, der faldt ifjor for Solstik . . . Saa tog de ham op og bar ham hjem.

De stod rundt om Præsten, Liget laá paa Dækkenet paa den bare Jord . . . Da kastede Præsten sig ned paa Vejen, følte Hjerte og Puls og rystede meningsløst i den Døde. Saadan blev det længe ved, indtil den ene af Karlene sagde:

»Vi maa bære ham hjem, Hr. Pastor. Vi spærre Alfarvej«.

Da rejste Præsten sig op, tavs, med ludende Hoved gik han bagefter Liget.

Han klædte sig i Ornat for at gaa og

melde Forældrene Døden. Rasmus Hansen var deres eneste Søn, kommen sént i et forresten barnløst Ægteskab.

Den Dag havde Vejen været tung op over denne Bakke. De sov i Huset, han løftede Klinken og gik ind. Fluerne summede om Hans Rasmus, der var faldet i Søvn i Heden og laa med Armene ud over Bordet og Hovedet mod Bordkanten. — Karen blundede i en Stol.

De vaagnede begge ved Støjen, og det gav et Sæt i dem ved at sé Præsten i Ornatet.

Da begyndte Præsten at tale om Sorgerne, der kommer som Tyve om Natten, og Herrens Time, der er som Lynet. Men begge de gamle sad bare forbavset, Karen tog paa saa smaat at græde, hun vidste ikke hvorfor.

Og Præsten talte om Herrens Veje, der fører vidunderligt — og om det eneste Lam . . . og om Verdens Synd . . . saa Sveden sprang frem paa hans Pande — og om Enkens Søn og om Gud . . . der berøver til sin Tid . . .

Men de gamle forstod ikke, og uden

flere Ord, forpint sagde han: »Gud har sendt det over Jer — Rasmus er død.

Han havde ventet et Skrig, et Raab . . . men der kom intet, de blev begge siddende tavse, Karens Hænder faldt udspilede ned i hendes Skød. Saa gik Præsten hen og tog hendes kolde Hænder; og han begyndte at tale til hende mildt og trøstende.

Han talte længe, og mens han trøstede, lagde han sig ned paa Knæ. »Ja — græd,« sagde han, »græd kun — Taarerne gør godt.«

Og han begyndte at bede stille med den hulkende Karens Hænder i sine.

Pludselig følte han en Haand haardt paa sin Skulder, og han saá Hans Rasmus' Ansigt tæt ved sig. Det var fortrukket og blegt. Præsten holdt Armene op mod et Slag.

Hans Rasmus slap ham ikke. Han blev ved at holde det fortrukne Ansigt ind mod Præsten: Øjnene stod som to Flammer under Brynene.

»Du lyver,« sagde han, »Du lyver. Gaa.« Præsten vilde rive sig løs, men kunde ikke. »Gaa,« sagde han endnu en

Gang, »Du lyver.« Og han slap ham paa Tærskelen.

Præsten vendte sig og vilde tale, men han tav ved de første Ord, slog Døren op og gik uden at se sig tilbage. Hjem over Bakken, ind i Gaarden, hvor Liget laa endnu, dér lukkede han sig inde og saá ingen i mange Dage.

Syatten Aar — sytten Aar siden — og saadan huskede han det endnu.

Hin Aften, da Hans Rasmus kom op til Præstegaarden og bestilte Begravelsen. Der var den samme Ild i hans Øjne. »Det skal^r gaa af uden Sang og Ord,« sagde han. »Put ham i Jorden — og lad os være fri.«

Præsten søgte at tage hans Haand, men Hans Rasmus holdt den bort. »Hans Rasmus,« sagde Præsten. »Forhærd ikke Jert Hjærte. Hører I — det er Gud Herren, som har lagt dette paa Eder.«

Men da saá Hans Rasmus op paa Præsten og sagde hæst med det samme Blik som sidst: »Ti, Præst, der er ingen Gud. Du var bange for Din Rug . . . saa skulde de høste i Middagsstunden« . . .

Præsten blev bleg. Hans Rasmus — —
 hvad er det, Du siger? Hans Rasmus — —

Saa havde Hans Rasmus lagt de fire
 Daler paa Bordet og var gaaet.

Og siden den Dag kavde han forhærdet
 sig i sin Trods. Midt i Menigheden, der
 var fyldt af Kristo under Præstens bræn-
 dende Forkyndelse, levede han, forstenet
 og fornægtende. Alle vidste det, og mange
 af de Hellige var bekymrede. En Aften
 efter en Bibellæsning i Skolen følte Maren
 Anders sig opildnet af Aanden, hun spurgte
 Præsten, om hun skulde gaa til Hans
 Rasmus.

— Hun følte Aanden i sig.

Præsten lod hende gaa. Og selv fulgte
 han i Vinteraftnen urolig efter Maren og
 ventede paa Vejen.

Og da hun ikke kom ud og blev ved at
 tøve, da dreves han af Uroen, kunde ikke
 udholde at vente, men gik ned til Huset
 og saá ind ad den oplyste Rude.

Maren stod ved Bordet — og der
 foran Lyset sad Hans Rasmus. Hans hvide
 Ansigt var blegt og stift, han støttede
 Hovedet paa Hænderne og rørte sig ikke

Anraabelse, han havde sendt den til Gud for at raabe til denne Sjæl.

Og der var de Dage, hvor han syntes, at dette haarde Ansigt var hans egen Tvivl, der lurende stirrede paa ham. Og stærkere talte han og mere hedt, og hver Lignelse brugte han, og al Israels Torden lød over de trodsende —

Men naar Toget af de Ofrende begyndte om Alteret, mens han knælede, lyttede han febrilsk efter Skridtene, og hans Bønner forvirredes . . . Han kjendte disse Skridt iblandt dem alle . . . og altid vendte han halvt sit Hoved for i grusom Nysgærrighed at sé paa Bondens Ansigt, naar hans Blodpenge faldt — Judaspenge, paa Alteret tæt ved ham.

Men Hans Rasmus saá ham ikke . . . .

Præsten drog Aanden dybt . . . Ja — det var varmt . . . De Skyer, som kommer op, vil bringe Torden.

Han kom ned ad Bakken, hvor Huset laá, og han stansede for at vente. Karen løftede Klinken.

»Síg ham, jeg er her« — sagde Præsten.

Hun gik ind og kom ud igjen. »Han ligger hélt stille,« sagde hun. Præsten fattede fast om Kalken og fulgte med.

Hans Rasmus laá i Sengen, hélt hvid midt i Puderne. Blikket var sløret, alle Træk skaaret af Døden. Han vendte Ansigtet ved Støjen, saá paa Præsten og smilede. Hovedet rokkede frem og tilbage paa Lagenet.

Præsten gik nærmere. »Saa sés vi,« sagde han. »I Jesu Navn.«

Den Døende blev ved at smile og rokke med Hovedet. Præsten satte sig, stillede Kalken paa Bordet og holdt Alterbogen i sine Hænder. Han begyndte at tale om det, som nu skulde være glemt, talte takkende om Herren, der naadig havde blødgjort hans Sind, før det skulde komme, som nu stundede til.

Den Syge blev ved at smile.

Fluerne summede om Præsten, der talte bøjet over den Døende. Han saá ham stift ind i Ansigtet, og pludselig ængstet spurgte han: »Hans Rasmus — det er mig — Præsten — I kender mig jo — — — Og lidt efter spurgte han igen, plaget af det

samme Blik. »Hans Rasmus — kender I mig?»

Hans Rasmus fæstede Blikket paa Kalken, der skinnede i Solen, og han løftede svagt Armene imod den.

— »Ja« — sagde Præsten, »det haster«.

Han rejste sig og aabnede Bogen, bag sig hørte han Karen, der græd stille. Han begyndte at læse Formlen højt med Tone paa hvert Ord, medens den Syge ikke tog Øjnene fra Kalken.

Og paany forfærdet over dette ængstelige og begærlige Blik, der hvilede uafslædig paa Bægeret, spurgte Præsten: »Kender I mig?» Sveden sprang frem paa hans Pande. »Hans Rasmus, det er mig.«

Da løftede den Døende atter Haanden og strakte den ud mod Kalken midt i Solstrålerne . . . Og mumlende de hellige Ord lagde Præsten skælvende Hostien mellem hans Læber.

. . . Den Syge rørte sig ikke, det hellige Brød faldt ud af hans Mund.

. . . Da rakte Præsten Kalken ned mod hans Mund, og med en pludselig Kraft

fattede den Døende begærlig om Bægeret og tømte det . . .

Han sank tilbage, og Øjnene faldt til.

Præsten knælede ned og bad længe. Gennem de hviskede Bønner hørte han Fluernes Summen og Karens klynkende Graad.

Hans Hoved blev tungt, og han bad sløvere med Panden ned mod Sengekanten de vante Bønner . . . Mens Fluerne summede.

— — — Og pludselig vaagnede Karen med et Skrig i sin Stol, og hun saá Præsten slide sig løs fra den Døende, der sad over Ende, med Armene krampagtig om hans Nakke . . . . . De kæmpede og i vildt Raseri, øsende al sin Kraft ud i et sidste Tag, om Præstens Hals skreg den Døde højt.

Da kom Præsten løs, og som en gal, uden Hat, skælvende og med Mærker af den Døendes Fingre som brændende Ildsaar i sin Nakke, flygtede han hen over Markerne . . . . Karen fór efter ham, stak-aandet, i den brændende Sol, jaget af Rædsel — til de rystende Ben ikke mer

GENSTRIDIGE SIND.

kunde bære hende, og hun faldt tæt ved Grøften.

Men den Døende blev siddende med fægtende Arme, mens han bevægede Læberne til uhørlige Ord . . .

Solen faldt ind gennem den aabnede Dør — et Par Høns kom ind og søgte Æde paa Stengulvet . . .

Den Dødes Hoved faldt langsomt ned paa hans Bryst.

EN HYRDE.

---

aar Pastor Schmidt kom op paa Prædikestolen, løftede han nogle Øjeblikke Ansigtet op mod Loftet med et forklaret Udtryk. Damerne om Stolen — det var en fast Kreds, der havde Stade tæt om Forkynderen — sænkede Psalmebøgerne og betragtede hans Ansigt, som det lyste. Og det kunde hændes — helst paa de store Festdage — at Ordets Forkynder i sin brændende Andagt hævede begge sine Arme imod Himlen i Bønnens Ekstase.

Det var en saadan Dag, Frøken Alma

Berg havde faaet Krampe og maatte bæres ud. Men hun havde ogsaa Blegsot.

Paa næstsidste Salmeverlinje sank Pastor Schmidt ned paa Skammelen og begravede Ansigtet i et Lommetørklæde paa Bedepulten. Hænderne ligger foldet foran Panden. Man sér godt, hvor han knuger Fingrene.

Fru Bornemann, der har sin faste Plads lige til venstre for »Stolen« og som aldrig tager sine vandblaa og fugtige Øjne bort fra Præsten siden den Dag, han udenfor Kirkedøren greb hendes Haand, da han gik hende forbi, og beholdt Haanden længe i sin med et mildt Tryk og sagde —

»Ja — De, Frue, er mig til megen Opbyggelse. Man henter Nidkærhed i et Blik som Deres . . .«

— — Fru Bornemann stødte forrige Søndag til Fru Holmer og sagde:

»Sé — hvor han strider med Gud for vore Sjæle.«

Og Fru Holmer gentog Ordene til mange, siden, udenfor Kirken.

Naar Salmen er ude, hæver Pastor Schmidt langsomt Hovedet. Ofte har han

grædt. Men paa hans Ansigt hviler en stille og tilkæmpet Ro. Han har fattet sig. Et let Strøg over Panden med Lommetørklædet, som han han har taget op, varsomt, saa den lille blaa Lap bliver liggende paa Pulten — —

Det var en Konfirmantinde, som havde sét denne blaa Lap — fra Pulpituren. Den laa indeni Lommetørklædet, og naar det blev bredt ud, faldt den ud paa Pulten . . . Hun havde set det ganske tydeligt, og næste Tirsdag fortalte hun til alle i Kommuneskolen, at »han« brugte ogsaa »Snydesedel«.

For hun selv havde altid Skriftstederne paa Neglene. Hun var rødhaaret og fra et »højest sørgeligt Hjem — som der desværre i vore Dage« (Pastor Schmidt sagde det med let løftede Øjne) »findes saa mange af — —«

Et let Strøg over Panden med Lommetørklædet og Pastor Schmidt begynder. Han bevæger Læberne uden at faa Ordene frem, han fører Haanden op til Brystet, og endelig taler han mildt.

Da Kirken skulde have en Altertavle,

og Damekomitéen var sammentraadt, var det, Fru Stein vilde have givet Johannes, Apostlen, just dette Ansigt . . .

»Naar han begynder,« havde hun sagt, — »just naar han begynder. Det er saa mildt. Jeg græder altid, naar han begynder . . .«

Han taler saa blødt. En Fløjelsbaryton. Og han vælger altid saadan saa dæmpede Ord.

»Aa,« sagde en Gang Frøken Pind i et Strikkeselskab (det er mange Strikkeselskaber i Menigheden, og paa Maanedsmøderne kommer Pastor Schmidt undertiden for at klappe de unge Piger paa Haaret, holde Damernes Hænder mellem sine og læse et Par Digte op, monotont, lidt vuggende med sin dejlige Baryton), »det er som lunkne Vande, naar han taler — hver Sorg maa løse sig op . . .«

Og Pastor Schmidt er en Præst for de sørgende.

Han er smukkest ved et Dødsleje.

»Jeg forsikrer Dem«, siger Fru Berg, naar huu taler om sin Søsters Død, »han ligefrem ledte hende ved Haanden ind i

Døden — det var en Opbyggelse. Som han sad ved Sengen og saá og saá paa hende, og hun holdt bare saa fast ved hans Arm og sagde:

»Bliv — De bliver jo . . . .«

»Det var et Dødsleje, kære, jeg glemmer det aldrig,« siger Fru Stein.

Pastor Schmidt har en egen, lydløs Maade i Dødsværelset. Han taler til den døende som til et Barn. »Skal man vel ikke lindre Vejen for Synderen?« siger han. »Blot saa mildt føre dem til Gud og Frelseren.«

Og saadan taler han ogsaa nu paa Prædikestolen. Han tager Sjælene ved Haanden, naar han taler.

Om den milde Guds Søns Kærlighed.

»Kommer til ham, alle I, som er besværede — jeg vil give Eder Fred. Sukker I tungt — staar for Eders taarefyldte Blik en frisk Grav, hvori I efterlod det kæreste — lad ham tage Sorgen op. Han magter at bære. Han rækker imod os sin Naade, og vor Sorg smelter som de frosne Vande, der løses.

Tro mig, jeg taler som den, der véd. Jeg véd det, menneskeligt véd jeg det.

I stille Timer har ogsaa dette Menneske, mine Venner, lidt og kæmpet, og Kummeren har siddet ved mit Hjertes Dør, og Tungsindets Tasmørke har sænket sig over mig — men han er mild og kærlig gaaet mig forbi paa sin evige Barmhjertighedsvej til alle dem, der beder, og han har rørt ved min Kummer med sin Haand, og den er smeltet, og Tasmørket blev Lys — —«

Da straalte Pastor Schmidts Ansigt, og hans Blik sænker sig næsten saa ømt i de opadvendte Kvindeøjne, og han gentager det:

»Ja — saaledes løser han vor Sorg . . .«

— »Gaa til ham,« siger ogsaa Enkefru Amalie Hansen hver Gang en af hendes Veninder mister Manden — »gaa til ham. Jeg vilde aldrig« (og hun knuser en Taare) »være kommet over det med Adolf — hvis han ikke havde været. Det er hans Konsultation fra fem til syv.«

— — »Og vor Sorg føre os til Gud, til Gud Fader, til Gud, vor Frelser.«

Pastor Schmidt holder inde. Han

holder inde tre Gange, pudser Næsen og bøjer Hovedet ned over Pulten.

»Det er hans Ydmyghed,« siger Frøken Pind. »Han beder om Kraft — altid paa ny om Kraft.«

De sørgende Damer pudser Næsen og samler sig. De sørgeklædte er hans trofaste. Saa mange Sorger, som gaar ud og ind ad Pastor Schmidts Venteværelse.

Døren bliver lukket op saa sagte, og Pastor Schmidt kommer ud i Ventestuen: »Er det Dem,« siger han og tager Haanden. Ja — og hans Tone var saa mild, »jeg havde ventet Dem.«

Og han fører den sørgeklædte ind i sit Arbejdsværelse, hvor man ikke hører Skridtene paa et blødt Tæppe, og hans dæmpede Stemme bliver endnu mere hviskende saa mange Portiérer, der er overalt.

Saa sætter han sig ved Lampen ligefor Correggios »Bodfærdige« — Pastor Schmidt holder af Kunst — og han byder Damen at sætte sig i en Lænestol tæt ved — —

»Ligger der en Muffe?« sagde han. »Aa — den er glemt . . . Ja — det var

Fru Koch — hun har fristet en tung Sorg — tung . . . saa har hun glemt den i Sindsbevægelsen . . . Gi'er De mig den . . .«
 Pastor Schmidt rykker nærmere:

»Og nu De?« siger han. »Hjemmet er tomt — jeg véd det nok . . .«

Og saa taler han. Pastor Schmidt har en egen Evne: Han kan faa Kvinder til at græde.

Det hænder, at han mildt lægger et Hoved op til sin Skulder, tyssende paa en højrøstet Sorg som paa et Barn . . . Og han kærtegner ofte en ung sørgende, som var det hans Datter. Indtil den stumme Sorg bliver til Taarer, der flyder stille.

Pastor Schmidt ser tit skønne Skikkelser, der knæler ved hans Fødder. Men han hader Ekstase. Det træffer sig, at han efter Samtale med en nedbrudt og altfor heftigt sørgende, siger til sin Husholderske, en tør Bønnestage af et Fruenimmer med skrappe Øjne:

»Svendsen — lille Svendsen —« og der kommer en Antydning af et Smil over Pastorens Ansigt, ti han er altid noget ligesom kammeratlig med Frøken Svend-

sen, der dog aldrig gaar i Kirke — »Fru Hoff er . . . lidt eksalteret — jeg tror ikke, jeg vilde kunne bringe hende ret Trøst i dette Øjeblik . . . Jeg er ikke hjemme, tror jeg, hvis hun kommer igen.«

Svendsen nikker og bliver siddende ved sit Strikketøj.

— — —

». . . Nej! Saaledes, mine Venner — vil vi da ikke undlade at sørge. Ti Sorg over, hvad vi elskede, den er hellig. Men derom beder vi, at Haabets og Troens Liljer, de maa fremvokse paa Gravene.

Amen.«

Pastor Schmidt læser Slutningsbønnen. Damehovederne vugger som i sagte Takt. En stille Følsomhed hviler over hele Kirken.

Det var just i dette Øjeblik for tre Aar siden — at en Dame i Silkekaabe, med Slør for Ansigtet havde rejst sig op og havde skreget op mod Prædikestolen:

»Tro ham ikke, tro ham ikke — han vil Jer Ingenting — det er Løvens Hule —«

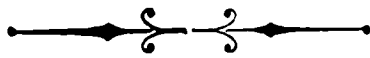
Der blev stor Tummel, og Pastor Schmidt var lige ved at faa ondt paa

EN HYRDE.

Prædikestolen. Men saa blev den sinds-
syge ført ud . . .

Hun havde lige mistet to Børn af
Skarlagensfeber og havde været nogle
Gange hos Pastoren — »hun var meget
eksalteret« . . .

. . . Pastor Schmidt gaar ned fra Præ-
dikestolen op i Koret. Mens de synger
den første Psalme, nyder han et Glas
Portvin og en engelsk Biscuit.

Kvindefigurer.

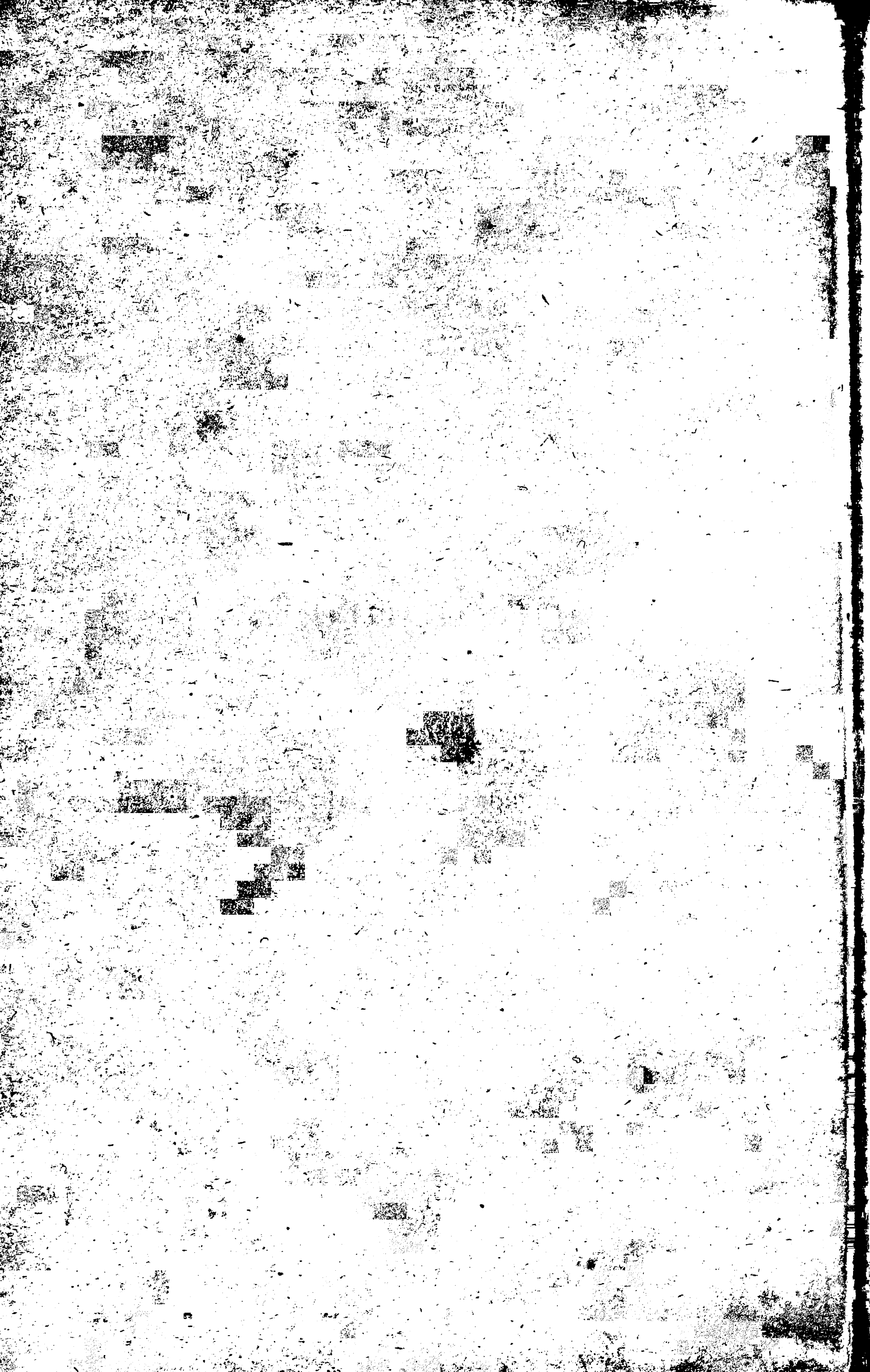
ELNA.

CÉLIMÈNE.

DANAË.

»FRØKENEN«.

Elna.

Hun havde altid klædt sig i bløde Mellemparver, graat og brunt af matte Silkestoffer, og dette douce over hendes Dragt, der skænkede hende en egen Elegance, det passede ogsaa saa helt til hendes Hoved, som løftede sig frem saa rankt over den høje Pibe, med sin Nakkeknude og Ansigtet, som en skaaren Kamée.

Saaledes var hun, og saadan, med denne ranke, lidt ubevægelige Ro, havde hun altid levet sit rige Liv som Millionærens Datter.

Hun havde ingen Alder. Hendes Smil, der var smukt og viste en Rad af dejlige Tænder, var hverken ungt eller ældet, det var kun et høfligt Konversationssmil uden Aar og maaske lidt ligegyldigt paa Bunden.

Elna Holmer bragte med sig al den aflagrede Rigdoms Tryghed, parret med en fornem Stilfærdighed, der mindede om lydløs Gang paa bløde Smyrnatæpper. Livet var ogsaa gaaet stilfærdigt for hende.

Stilfærdigt midt i dets Fester. Ti hende var det en Vane at sidde silkeklædt ved rige Borde og at kede sig under tændte Kroner paa Rout'ernes Uendelighed. Alt det kom med Aarstiderne; naar de forlod deres Landsted og tog hjem til deres store Gaard paa Amagertorv, og Sæsonen aabnedes. Da gled Elna Holmer douce og rank atter hen gennem Velgørenhedsfesterne og Selskaberne og alt det, som Lunet og Moden bød. Hun hørte til deri.

Paa Baller gik hun dog ikke mere. Ingen vidste, naar hun var holdt op at danse. Det var vel kommet af sig selv; hun ønskede hellere at sidde over, at tale med en og anden Herre, fint beher-

sket, som hun forstod at tale. Og saa tilsidst gik hun ikke mere paa Bal.

Efterhaanden var Elnas Navn ogsaa begyndt at figurere paa de store Velgørenhedslister, hvor det stod ved Siden af de gifte Damers, helt sideordnet, blot Navnet: Elna Holmer. Det var nok. Man satte intet Frøken. De gifte Koner glemte i det hele tidt, at hun ikke var gift, og de talte til hende, som om hun hørte til Lauget.

Og det vilde hun jo ogsaa komme til, saa snart hun havde Lyst — naturligvis, siden man ikke finder Millionerne paa Gaden. Der vilde altid være Friere nok.

Ikke at man egenlig vidste Navne, kunde sige bestemt, at den eller den havde sværmet eller havde friet, det kunde man ikke, for Elna havde en egen Evne til at holde Folk i Afstand og distancere Nysgerrigheden, hun havde heller aldrig havt Veninder. Derfor var det lidt vanskeligt at holde Regnskab over, hvor mange Kurve hun havde delt ud i Legationerne og andetsteds.

Elna Holmer havde ingen Historie —

derom var alle enige. Og naar Herrerne — ved Kaffen, i Rygeværelset med Benene spilede ud foran sig, hyllet ind i Havannarøg, drøftede Tingene og snusede op ad de gode Partier, gled man oftest hende forbi. Kun en enkelt Gang kunde det dumpe ud af en og anden:

»Men Elna Holmer?«

Da var man vis paa, det var altid »en Ny«, der spurgte, og han fik ikke andet end et Skuldertræk til Svar.

Men da en Gang den lange Gyldenkrone, der altid strakte sine Storkeben saa langt fra sig, at man faldt over dem, og som altid kom paa tværs og sagde Dumheder, med sin sædvanlige Snøvlen sagde:

»Men for Satan, Børn, er der da »Noget« — —«

Brød alle Herrerne ud i energiske »Nej«, og Gyldenkrone følte, at nu havde han sagt en Dumhed igen.

Og saa en Dag faar man Kort fra Elna Holmer. Kortet med de to Navne, der er det røde Klæde for Sladdereren.

Og da Etatsraad Holmers Tjener aabnede Vogndøren for Elna Holmer og hendes Forlovede, kendte ingen af hendes Venner hende igen. Det var, som var der kommet noget ligesom Kvidren over hvert Ord, hun sagde, som om hun sang det ud; og hun talte uafbrudt, og hendes Tanker fløj rundt som glade Smaafugle kredsende alle — kun om ham.

Det havde man ikke ventet og mindst af Elna Holmer: Alle talte om det. Hvordan hun hængte sig op ad hans Arm; og Minutter kunde hun glemme sig selv og med Hovedet i Hænderne kunde hun stirre ind i hans Øjne, indtil hendes blev fulde af Taarer, og hun bøjede sig ind imod ham, og hun hviskede ham ind i Øret for tusinde Gang:

»Holger — hvor jeg elsker dig.«

Og det midt ved Bordet, under Middagen, hvor alle saá det . . . Der blev hvasket en Del, og mange fandt, at det var næsten en utrolig Mangel paa Selvbeherkelse. Netop hos Elna.

Hun, som havde været saa douce, saa dæmpet i alt.

· Nej, det var afgjort, hun var ikke til at kende igen.

Selv hendes Dragt var forandret. Hun klædte sig lyst, hendes Toilette næsten pralede. Hun elskede de lange og knitrende Slæb, dækket med Rosers Mangfoldighed; hun bar endogsaa Diamanter. Hun slyngede dem næsten til Overflod om en vidunderlig Hals, blottet, saa matblankt straalende, at man blev helt blændet derved. Før havde altid høje Piber dækket saa godt over alt, at Herrerne, de stod nu og vidste slet ikke, hvor de havde havt deres Øjne . . .

Det maatte være de lyse Stoffer, Glansen af Roberne, der gjorde Figuren saa smidig blød, alle Linjerne med ét saa runde. — Hun havde jo før været stiv, lidt kantet, Elna Holmer.

Og alt det for Fættereren, som hun kunde have taget for ti Aar siden — aa saamænd gjerne for tolv Aar . . . For nu begyndte man at regne, og man fandt ud, at Elna Holmer var mildest talt om det første Hjørne.

Det blev en Vittighed om »Ildebrand i gamle Huse«.

De . . . sneg sig ind i Kabinettet, tyssende paa hinanden som to Børn paa forbuden Vej, og de lukkede sagte Døren til Altanen op. Inde fra Spisestuen hørte de et Par afbrudte Ord af Skaalen for Damerne, der havde forjaget dem. Saa sluttede de stille Balkondøren til bag sig.

Aftenen var kølig og klar. Langs Ørstedsparkens Jord flettede Skygger af Buskenes bladløse Grene et flakkende Væv; Vandet spejlede blankt Gadelygternes Skær, som evindelige, flimrende Stjerne-skud. Et enkelt Fodtrin kom og døde hen.

Elna klyngede sig op til Holger. »Hvor det gør godt at være ene.«

De vendte sig. Lygternes lyse Skin krummede sig og forsvandt. Dér løftede Møllen sig, tung mod den skinnende Sky, der laa som et Genskin ud over Vesterbro.

»Holger,« sagde hun, »hvor det er vidunderligt at være lykkelig.«

Hun lagde sit Hoved paa hans Skul-

ELNA.

der, og uden at sige andet, mens han hele Tiden lod sine Læber strejfe hendes krusede Haar, blev han ved at hviske hendes Navn helt sagte . . . Ga—ng paa Ga—ng, Ga—ng paa Ga—ng.

Der rullede en Vogn forbi. Elna gyste af Kulden.

»Elna, for Guds Skyld — her er altfor koldt.«

Men hun holdt ham tilbage med begge sine Hænder om hans Hals.

»Et Øjeblik — kun et Øjeblik . . .«

»Véd du, Holger, hvorfor jeg elsker at stjæle saadant et Minut? Aa — det er dumt at fortælle det . . . Men at være midt i Lykken, ene med dig og saa stille kunne tænke paa den Tid — da det ikke var som nu . . .«

Hun løfter Ansigtet, og deres Øjne hviler i hinanden. Og igen rækker hun sine Læber frem til Kys — —

Elna havde især en egen Lyst. Naar de skulde ud, og han kom for at hente hende, klædte hun sig tidligt paa, og saa sad de, hun i sin lyse Dragt med dens

Duft af Blomster, inden Vognen kørte frem, sammen i »Fortrolighedens Krog«.

Der kunde Elna sidde timevis, tavs ved Siden af den, hun elskede: og hun vilde blot føle sig ham nær, langsomt kunne klappe hans Haand og lade sine Øjne hvile paa hans Ansigt.

Og pludselig, efter en lang Stilhed, kunde hun sige med et lykkeligt Smil:

»Holger, at dette blev muligt . . .«

Naar Tjeneren meldte, at Vognen var kjørt frem, holdt Elna Holger tilbage:

»Lad dem vente,« sagde hun. »Se ind i Ilden, Holger, og ti ganske stille. Du maa tænke paa din Tale — —« og hun lo — »du begynder at gentage dig selv.«

Og et Øjeblik stirrede de paa de knitrende Brændestykker, og de smilede begge.

»Kom, Elna!« sagde saa Holger; og en Dag, da hun slet ikke vilde gaa, tog han hende med Haanden om Hovedet.

»Du er altfor graadig, Elna,« sagde han og lo.

Elna stod og rettede lidt paa sit Haar, og alvorligere, mens hun vendte sig imod ham, sagde hun:

»Ja — du har Ret — jeg er bleven graadig efter Lykken . . . Men min Ven, den biede saa længe . . . »Krogen« véd, at den har biet længe.«

»Krogen« vidste det. Den var Arne-stedet for deres Kærlighed. Den havde altid været Elna Holmers Yndlingsplet, skærmet af den persiske Skærm og de høje Palmegrupper. Dé r havde de allerede siddet den Gang, da han kom til Byen for første Gang som helt ung Student. De var lige gamle; hun Rigmandsdatteren, allerede træneret i Ballerne og »Kurens« Skole, lidt blaseret, meget overlegen; han kom fra Vestkysten med Fjedersko og blaa Strømper, der kiggede en Smule for meget frem under Benklæderne . . .

Han viede den rige, dameagtige Kusine sin første Forelskelse, en blind Beundring for hendes Væsen og hendes Dragt, en hel Berusning af hendes Finhed, lige stærk af hendes Toiletters Silke og hendes Ord, og hendes Stemmes Klang, der var saa dæmpet og altid entonig klar.

Elna morede sig; hun følte sig som

den ældre, hun viste ham ud i Livet . . . .
 Naar de var paa Bal, vogtede hun paa ham fra en Krog, om han opførte sig ret, om han var rigtig glad. Hun præsenterede ham for sine Veninder — og der maatte være noget ved Holger, for de blev allesammen halvvejs lidt forelskede i ham . . . .
 Saa sad Elna, naar de talte om ham, og smilede og vippede lidt med Foden i den Atlaskessko. Det fornøjede hende.

Den næste Dag morede det hende at skænde. At sige, at det havde han gjort galt og det og saa rette paa ham.

Men med ét, naar hun kom til at sé paa ham, og saá de troskyldige Drengøjne, der blev helt forknytte, blev hun vred paa sig selv, og hun glattede paa hans Haar, som hun plejede, og sagde:

»Aa — du er dog god, som du er . . . .«

Saa var Taarerne hurtig borte af hans Øjne.

Saaledes var det mellem Holger og Elna den første Tid . . . . Hun beskæftigede sig altid med ham, han lod sig lede af hende . . . .

Lidt efter lidt vaagnede mere og mere

det erotiske hos Holger, og det søgte til andre. Følelsen for Elna, den blev som før en varm Beundring, den lignede sig selv, som den fra den første Dag havde været, lidt i Slægt med de hede Skolevennskaber. Saadant kønsløst og kammeratligt, med den fuldeste Fortrolighed var Holgers Forhold til Kusinen.

Elna sad stilfærdigt og lyttede til. Hun saá i »Fortrolighedens Krog« Forelskelser fødes og Forelskelser dø. Hymnerne var altid de samme, men Navnene vekslede. Det gik hele Raden af Veninder rundt. Og da det var forbi med Veninderne, kom der ogsaa en Tid, hvor han talte mindre aabent, han smilede kun, og han holdt af, naar han sad, at kærtegne sine Ben, der var smukke og kraftige, og sætte dem i Stillinger, saa han ret saá deres Muskler. Han blev i den Periode en hel Del bleg, og de troskyldige Øjne fik svulne Kanter.

Ogsaa Elna havde det mindre godt. To-tre Aar i Træk paabød Lægen Baderejser. Hun fik en tør Hoste, — maaske var den dog kun nervøs.

Efterhaanden skiltes de to Sødskende-børn en Smule. Holgers Eksamen kom imellem foruden — det andet. Den Gang var de begge fem og tyve Aar.

Siden gik et Par Aar, hvor de helt skiltes. Holger tog en Plads som Fuldmægtig hos en Herredsfoged i Jylland — ude paa Landet; i en ensom Egn. Han var der, som sagt, henved to Aar; saa kom han noget pludselig hjem og var blevet noget forandret. Han havde faaet fuldt Skæg og var bleven stor og bredskuldret. Han talte ogsaa anderledes, — naar han talte, ti han var særdeles ordknap siden sin Hjemkomst.

Elna hverken søgte eller flyede han. De traf hinanden og vekslede nogle Sætninger, ligegyldige og i Ny og Næ. Men saa hen paa Efteraaret blev de begge bedt til et Børnebal, en af Elnas gifte Veninder gav; ud paa Aftenen begyndte de voksne at danse med, og der var muntert og megen Latter, naar de i Farten var nær ved at rive de Smaa over Ende i Valsen . . .

ELNA.

Holger kom hen til Elna. Hun havde ikke danset.

»Skal vi ikke danse en Gang igen?« sagde han. »Bilde os ind, vi er Børn igen.«

En rød Strøm gled hen over Elnas hele Ansigt, medens hun gav ham Armen uden at tale.

Dandsen vakte gamle Minder hos Holger. Han spurgte hvert Øjeblik: »Kan du huske« — »Kan du huske,« og da Musikken holdt op, og han førte hende tilbage til hendes Plads, sagde han:

»Ja — vi var lykkelige den Gang.«

Han lagde slet ikke Mærke til, at Elna intet havde sagt under Dansen.

Den følgende Dag kom han i Mørkningen. De sad igen paa deres vante Plads, og de begyndte at tale om Vind og Vejr. Men Samtalen døde langsomt hen, og Holger sad kun med Haanden under Hovedet, underlig sammensunken og stirrede paa Ilden. Han sukede nu og da, som vilde han vælte en Byrde fra sig.

Elna forstyrrede ham ikke; hun sad alvorlig og stille ved Siden af ham.

Endelig vaagnede Holger op og sagde: »Undskyld, jeg falder i Staver, Kusine;« og lidt efter sad han atter som før.

Han kom igen næsten hver Aften, og det samme gentog sig hver Gang. Der var noget trist sammenknuget over ham. Det eneste, der adspredte ham, var Cigaret-røgen: han fulgte dens blaa Ringe i Skæret fra Kakkelovnen.

Hver Aften, naar de havde siddet lidt, spurgte Holger:

»Tør jeg ryge, Kusine?« og saa begyndte Legen med Røgringene.

Elna syntes altid, det var en Lettelse. hun var angst over denne Rugen over det skete, som egentlig laa Holger saa fjern. Og en Aften, da hun syntes, at hans Ansigt var endnu blegere end ellers, lagde hun sagte sin Haand paa hans Skulder og sagde:

»Holger, hvorfor vil du ikke tale derom?«

Som om han havde ventet Spørgsmaalet, rystede Holger stille paa Hovedet.

»Det nytter ikke, Elna,« sagde han.

»Det kan man ikke tale om.«

Men da begyndte hun læmpelig, medens

hendes Haand blev ved at hvile paa hans Skulder, at tale til ham, og inden han vidste det, talte de om hans skuffede Kærligheds Historie.

Hun gættede dér, hvor han ikke talte, og hun gled let over det, der endnu kunde give Smerte. Hendes milde Ord tøde det frosne Vand.

Da han var kommet til Ro, da han for første Gang havde talt sig ud, og de igjen sad tavse, sagde Holger pludselig ganske sagte:

»Men, Elna, hvor vidste du?«

»Jeg gættede det,« sagde hun.

Aften efter Aften sad de sammen, og han talte til hende om det, som var forbi.

Det var altid det samme Billede, de samme Ord.

»Og jeg — jeg troede det saa vist,« sagde han. »Saa vist . . . Hvor man dog kan være blind.«

Elna talte ikke meget, men der var som Køling over Vunder i hvert af hendes Ord.

»Du forstaar mig,« sagde han. »Du er den eneste, der forstaar mig.«

»Troer du?« . og Elna smilede sørgmodigt og stille.

Saaledes talte de om Holgers døde Kærlighed.

De brugte om en tredje alle Kærlighedens Ord, alle Elskovens Navne. Der var saa rigeligt med Længsler, saa rigt med sukmaattet Attraa. Og de talte saa frit, og de brugte saa ufortrødent alle Ord, svøbte sig saa lunt i alle Følelsernes Net — ti det var jo en tredje, det galdt.

Hun sad der jo kun som den forstaaende, den, der gættede hans Tanke, den, der dog altid havde levet med ham . . . . Og hun gemte over sin urolige Hjærtbanken.

Men der kom en Dag, - hvor Holger sagde til sig selv:

»Hvorfor er det dog ikke hende, jeg elsker. Vi, som forstaar hinanden saa godt.«

Saaledes voksede ud af den døde Kærligheds Sørgetale den ny Følelse, og en smuk Stund vidste de det begge. Men længe talte de kun forblommet, de blev ved at vugge den ny Glæde i de døde

Længsler Ord, og hvert gammelt Suk smagte deres Læber sødt.

De greb hinanden i at sidde Haand i Haand, de dreves imod hinanden i mange Kærtegn . . . Men det forbigangnes Spindelvæv brød de ikke.

Saadan stjal den ny Lykke sin Fryd fra Skyggen af den gamle Sorg, og saadan gik det længe.

Det var en Tid med halve Ord og rig paa Tilstaaelsens skælvende Længsel, og de ventede begge, og begge flyede.

Men en Dag var alt sagt, og de vaagnede tæt op til hinanden under en Regn af hede Kærtegn . . .

Det var Elnas og Holgers Kærligheds Historie.

— — —

»Nej, nej — flere Lys, vi vil have Kandelabrer over alle Dørrerne . . !« Elna og Holger sad i Krogen og talte om det store Bal hos Holmers.

»Og mange Blomster — sig Hammer det, han tømmer Drivhusene. Salen maa være som en Have . . . Men nu maa jeg ind at klæde mig paa . . .«

»Ja . . . du har ikke klædt dig om endnu.«

»Nej, jeg var lidt træt . . . aa . . .«

Elna stansede » . . . det dumme Sting . . .«

»Har du Sting —« han tog hendes Haand »— og du brænder . . . For Guds Skyld . . . du har forkølet dig iaftes paa Balkonen. Lad os blive hjemme . . .«

»Vist ej — — lidt Sting, som jeg har saa tidt . . . Nu klæder jeg mig paa.«

Det smertede hende meget at løfte Armene, medens hun gjorde Toilette. Knæerne rystede under hende, og hun maatte sætte sig flere Gange.

»Hvor Frøkenen er bleg,« sagde Pigen til hende.

Elna saá sig i Spejlet: »Det er af Sult,« sagde hun. »Jeg har intet spist til Frokost.«

Hun fik den lyserøde Kjole paa, og Pigen fæstede Rosenknopperne paa Slæbet.

»Sér du,« sagde Elna. »Nu er jeg ikke mere bleg.« Hendes Kinder fik en blank Rødme.

Pigen rejste sig fra Gulvet og saá i Spejlet Frøkenen vakle, som skulde hun falde:

»Bliv — og sig det ikke,« sagde hun; helt graableg faldt hun tilbage i Stolen.

Da hun kom til sig selv igen, sagde hun:

»Tak, at du ikke kaldte . . . Det vilde forskrække ham . . .«

»Jeg vil pudre mig,« sagde hun, hun førte Pudderkvasten to, tre Gange hen over sit Ansigt.

»Saa — nu er det godt . . .«

Under et Paaskud støttede hun sig til Pigen, og de gik ned ad Trappen.

»Det varede længe,« sagde Holger.

»Ja — min Ven — du véd, jeg vil saa gerne være smuk . . .«

Om Aftenen dansede Elna og var helt vel.

— — —

»Jeg tror, jeg vil ligge til Frokost,« sagde hun om Morgenens. Hun var meget mat og følte en tør Smerte i sit Bryst. »Gaa kun og lad mig sove.«

Hun lukkede Øjnene og blundede igen. Klokkeren halv tolv ringede Elna og vilde staa op.

Da hun vilde løfte sig i Sengen, faldt

hun tilbage med et lille Skrig. »Hvor jeg er blevet træt,« sagde hun. Hun forsøgte igen at rejse sig og fik en Peignoir om sig. Hun rystede af Kulde, saa Tænderne klaprede i Munden paa hende, men hendes Hænder brændte som Ild.

»Gaa,« sagde hun og satte sig igen paa Sengen, »gaa og síg, jeg kommer straks.«

Da Pigen var ude af Stuen, forsøgte hun at gaa, men hendes Knæ vaklede, saa hun faldt foran Døren. . . . Hun kom op igen og vandt ned i Spisestuen til Frokosten.

Moderen blev urolig ved at sé hende: »Sér du,« sagde hun, »du kan ikke taale at farte saaledes om. Idag bliver vi hjemme.«

»Nej, Mama, netop ikke, vi vil tage ud at køre. Den friske Luft vil gøre godt . . .«

Da Holger kom, blev Vognen forspændt, og de kørte ud. Det var de sidste Dage i April. Foraarshimlen brød sig Vej ad alle Sidegader, og Himlen var straalende lys. Der laa i Glansen et brunligt Skær over Grønningens Træer, og Budskene langs Kastelsgraven stod i Knop.

Elna havde faaet Rødme i Kinderne: »Sé,« sagde hun, »hvor Sundet er violblaat.«

De kørte langs med Stranden. Buskene bag Havernes Rækværk grønnedes under den glindsende Sol; inde paa Plænerne spirede det fine Græs pletvis i den muldede Jord, hvor rundt om Krokus blomstrede med skinnende Farver. De vilde Ribs hang med rødmende Klaser.

Elna talte ikke meget. Hun lod sit Blik langsomt glide fra Sundet til Haverne og atter mod Sundet og den lyseblaa Himmel.

»Holger,« sagde hun, og hendes Haand der hvilede paa hans Arm, greb fastere. »Hvor Livet dog er smukt . . . vidunderlig smukt.«

Og hendes Øjne blev fugtige, og Taaernerne begyndte at rulle ned ad hendes Kinder.

»Elna,« sagde han, »du er syg, hvorfor græder du.«

Hun løftede Armen, og medens hun strakte den ud imod Sundet, sagde hun:

»Er her da ikke smukt?«

Hun sad atter lidt med Blikket fæstet paa Vandet . . . Og uden at tage Øjnene bort fra Himlen og det blaa Sund, sagde hun:

»At tænke sig den Lykke at blive gamle med hinanden.

En Dreng kom ud af en Have med en Kurv Violer i smaa Bundter. Elna lod holde. »Hvad koster dine Violer?« spurgte hun.

»Ti Øre Bundtet.«

»Giv mig dem alle!«

Hun tog ned i Kurven med begge Hænder og førte Violerne op mod sit Ansigt. »Hvor de dufter,« sagde hun, »hvor de dufter frisk.« Saa spredte hun dem paa sit Skød og hun tog dem atter op — én for én og lod Solen kærtegne deres Kalk.

Lidt efter fik hun en pludselig Kuldegysning. Hendes Tænder faldt klaprende sammen.

»Lad os nu køre hjem.« Da Vognen vendte, drejede hun Hovedet. Langt ude om Pynten skinnede Taarbæks Huse og Hvidøres Taarn over det blaa Sund . . .

Saa sad hun paa hele Hjemvejen med lukkede Øjne. Under Vipperne arbejdede sig nu og da en Taare frem. Langsomt gled den ned over hendes Kind.

De talte om at sende Bud efter Lægen, men Elna vilde ikke høre noget derom. Hun vilde kun sove lidt, indtil hun skulde klædes om . . .

Hun havde ladet tænde Kronen og Lampetterne foran sit Spejl, og hun kunde ikke faa nok af de mørkerøde Valmuer paa sit Slæb. Hun gik et Par Gange frem og tilbage foran Spejlet men havde ikke Kræfter og maatte sætte sig, mens Pigen knappede de lange Handsker . . .

»Du kan ikke knappe,« sagde hun.
»Lad mig selv.«

Hendes Arme rystede, saa Knapperne gled ud.

Med ét skød hun Pigen fra sig: »Nej, hold op — jeg kan ikke . . . Jeg kan ikke tage derhen . . .«

Hun lod sig lægge paa Chaiselonguen, Lysene blev slukket.

»Det har anstrengt mig en Smule,«

sagde hun til Holger, »det er Køreturen — jeg vil heller blive hjemme.«

Hun bad de andre saa længe, til de tog i Selskabet alene . . .

Elna følte heftige Smerter i sit Bryst, og Feberen tog til, saa Sofaen rystede under hende . . .

Et Par Timer efter lod hun sig bringe i Seng.

»Send Bud efter Lægen,« sagde hun.

Det var en gammel Konferentsraad, deres Huslæge. Hun var knap ved sin Bevidsthed, da han kom, men hun aabnede Øjnene, og ganske sagte sagde hun:

»Ikke sandt — det er slemt.«

Konferentsraaden talte forbitret og højt inde i Dagligstuen; lod straks Vognen køre efter Forældrene og Holger.

Hele Huset begyndte at komme i Op-rør; Tjenestefolkene fór forbi hinanden paa Trapperne med forskrækkede Ansigter; Gartneren, der var ved at dekorere, begyndte at slæbe sine Lavrbærtrær bort fra Afsatserne — Konferentsraadens Amanuensis kom og tog Plads i Sygeværelset ved Sengen . . . I Dagligstuen hørte man

den gamle Læges Skridt fra Døren til Vinduet, og fra Vinduet igen til Døren . . . Ude paa Gangen lød den stadige Hamren og Slæben af Gartneren, der brød op.

Stuepigen faldt i forfjamsket Skynding paa Trappen med Bakken med Grødomslagene. Konferentsraaden aabnede Døren og skændte ud.

Saa blev der ganske stille, og der lagde sig en forskræmt Tavshed over hele Huset.

Engang imellem viste Konferentsraaden sig ved Sengen.

»Nu?«

Amanuensis tog ikke Øjnene bort fra Elnas Ansigt: »Fremskridende,« sagde han. Og Konferentsraaden vendte tilbage til Dagligstuen.

Porten sloges ilfærdigt op og i: Vognen med Holmers og Holger. De kommende vekslede op ad Trappen hurtige Ord med Tjenestefolkene . . . Pigerne græd, og Fruen hulkede, da hun kom ind i Stuen.

Ingen af dem talte. Etatsraaden tog Lægens Haand uden at spørge, Holger sank ørkesløs sammen paa en Stol. Og

efter en halv Times Forløb havde ingen vekslet et Ord.

Fru Holmer sad gemt i en Krog; Holger dækkede Ansigtet med sine Hænder, og gennem de udspilede Fingre, stirrede han dorsk efter Konferentsraaden, der blev ved at gaa op og ned. Hvert femte Minut dukkede han bag Portièren ind i Sygeværelset spurgte og vendte tilbage med samme ubevægelige Ansigt for at fortsætte sin Vej.

Med ét, da Portieren paa ny faldt til bag Lægen, vaagnede Livet i Holger som en eneste Lyst til at sé hende. Han rejste sig og gik hen over Gulvet.

Sygeværelset var allerede tungt og lummert. Han saá begge Lægerne ved Sengen i Lampelyset . . . Den unge hvi-skede. Ud over Pudlen laa Elnas Haar — mer saá han ikke.

Konferentsraaden vendte sig.

»Gaa,« sagde han. »Hun sover.«

Holger vendte tilbage til Dagligstuen.

De to gamle havde flyttet sig sammen; de sad i Sofaen, tæt op til hinanden, ubevægelige og blege.

Man hørte en enkelt Vogn der rullede blødt hen over Barken, som var spredt paa Gaden . . . Uret paa Kaminen lod sin Stemme lyde . . .

Konferentsraaden talte til de to Gamle og gik ud af Stuen.

Holger fulgte ham med Blikket, til Døren lukkedes; den gamle Holmer sagde:

»Ja — han er gaaet.« Det var de første Ord, de talte, og de blev atter ved at sidde hen i samme hjælpeløse, tunge Tavshed.

Klokken tolv kom Amanuensis ud:

»Hun er vaagen,« sagde han.

De vaagnede af deres Sløvhed og stirrede paa ham, men rejste sig ikke.

Og noget sagtere sagde den unge Mand:

»De kunde maaske ønske at se hende.«

De gik alle hen over Gulvet med hinanden, og Lægen løftede Portiéren.

Elna laa med Hovedet om imod dem:

»Er I allerede kommet hjem,« sagde hun. Hun tog dem i Haanden, klappede dem, og Holger rakte hun Munden til Kys.

Saa vendte hun sig bort, som var hun træt.

De blev i Sygeværrelset og satte sig i en Krog. Hver Gang Elna fór op i Feberen, skælvede de; de tog ikke Blikket bort fra Sengen. Lægens Skygge tegnede sig ind over Lagenet.

Lidt efter kom Konferentsraaden tilbage.

Han sendte dem ud, og greben af Trøstesløshed, græd de alle tre stille, siddende ved Siden af hinanden. Stuepigen stod rystende henne ved Døren og skjulte Ansigtet i sit Forklæde.

Ingen af Lægerne kom mere ud.

De hørte de dæmpede Fodtrin derinde fra, og Holger fik pludselig Øje paa Konferentsraadens Pels. Den var af et sjeldent Skind. Og han rejste sig for at føle paa dette Skind.

Saa kom den unge Læge frem i Døren og vinkede.

Fru Holmer hulkede højt og greb om sin Mands Arm. Holger følte sig, som blev han lam.

. . . Elna havde slaaet Øjnene op.

ELNA.

Hendes Blik gik rundt i Stuen, som om hun søgte. Da saá hun Holger . . .

Han gik hende ganske nær og tog hendes Haand. Den var klam af kold Sved.

»Elna,« sagde han, »Elna, hvor kan det ske!«

Hun blev ved at smile: »Holger,« hviskede hun, »du gjorde mig altfor lykkelig.«

Hun talte ikke mere . . . Lidt efter var Dødskampen begyndt . . .

Hun døde ved det første Daggry.

„CÉLIMÈNE“.

De har Ret, kære Ven, Samtalen i Søndags var virkelig interessant: den berørte mange Ting, og Enhver havde Mod til at nævne Alt med sit rette Navn. Dét alene gav den Farve. Ti jeg tror ikke, Nogen af os kan smigre sig med, at han var aandfuldere, end Folk er flest — men vi var Alle mere oprigtige. Og usminket Oprigtighed er den frugtbareste Basis for enhver Meningsudveksling: den skyder Trivialiteterne til Side paa samme Tid, som den flyr Paradokset.

Siden i Søndags har altsaa ogsaa De

CÉLIMÈNE.

tænkt paa den Samtale, og De skriver mig nu til, at jeg overdrev altfor meget. Hvad var det da, jeg sagde? Vi talte om Literaturen, og vi talte om Kvinden. Jeg paastod, at de honnette Kvinders dybeste Følelse er den Samfundsdisciplin, der besjæler dem; at hvad der skiller dem fra »de andre« er en Raceforskell, som intet formaar at uddybe . . . Denne Samfundsdisciplin er Honnethedens Vaaben, og Vaabnet er dyrekøbt. Vore Mødre har disciplineret sig, de har væbnet sig mod al Uorden, mod al Overtrædelse, saa Loven tilsidst er bleven som en Del af dem selv. Men udenfor Loven frister ofte Nydelsen, Lykken, ialfald Berusningen. Naar de da forbliver under Loven, sker det af Respekt for dem selv, Respekt for Samfundet og Respekt for Pligten — alt det, som »de andre« kalder Intet, og for hvilket de honnette ofrer alt. Er det mon saa for stor en Løn at skænke disse disciplinerede Kvinder, om vi mener, at kun de er værdige til at være Mødre? »De Andre kan vi elske, ofre Livet, vi kan ødelægge os for dem, beruses af dem: for-

elske os i dem, leve med dem, — kun hine kan vi agte. De andre kan vi til Nød ofre vor Tilværelse, vi kan aldrig skænke dem vor Respekt.

Men, skriver De nu, »man kan vel synge Lovsange til den, den sejrer, uden at dømme den, som fejler.«

Sikkert er Ingen mere enig med Dem heri end jeg. — Men sig mig paa den anden Side, om De tør gaa synderlig strengt i Rette med mig, hvis jeg, da jeg i Søndags roste vore Mødre, har stillet deres Resignation i Belysning af »de andres« Nydelsestrang og Tilfredsstillelse? De véd saa godt som jeg, at Mændenes blandede Følelser for alle de Kvinder, som har leflet med dem, lægger de største Sten til det Alter, de rejser for den Kvinde, som en skøn Dag lærer dem, at Kærlighed og Respekt for sig selv er mer end Ord. Nægt det ikke. Men det er »de andres« Straf, at de bliver Fodstykke for den Statue af den honnette Kvinde, vor dybe Agtelse til given Tid altid rejser — maa-ske den bitreste Straf, der kan ramme dem, fordi de fleste dog har fejlet, fordi

de elsker, og intet er saa tungt som at agtes ringe af den, man elsker.

»Desuden,« skriver De videre, »overdriver De ligesom alle de andre moderne Folk i højeste Grad »disse Andres« Magt. I vort Samfund er de Honnette Legionen, de Malhonnette kun den forsvindende Minoritet. Men De og Deres Lige befolker Deres Bøgers Skinliv med Kvinder, der drikker Liv, som Vampyrerne Blod, og De gør vort gode borgerlige Samfund til en Arena, hvor Messalina raader over Død og Liv og Furierne holder Fest med Bakkanterne . . . Men Alt dette er Import og Deres Historie Eventyr.«

Til dette vil jeg svare, at jeg overdriver ikke. Ogsaa i vort Samfund er »de andres« Magt stor og ødelæggende. Men Tingen er, at vi ikke ret har forstaaet hinanden i dette Ord »de andre«. Ti, kære Ven, »den anden« er i vort Samfund ikke »Kvinden, der drikker Liv, som Vampyrerne Blod«, ikke Messalina. Hun har en kort Tid været det i Literaturen, som importerede Herskerinden i sit Venusbjerg fra et andet Himmelstrøg og et Land

CÉLIMÈNE.

med anden Sæd og Skik; hun har aldrig været det og vil aldrig blive det i Livet. »Den anden« er hos os ingen Kleopatra, hun er en Célimène. Men Célimèner eksisterer der hos os, og mod dem har jeg raset, — hvis jeg da i Søndags rasede.

Ti — jeg tilstaar det — Célimène har jeg ondt ved at tilgive. Det er let at tilgive den, som har glemt sig selv; det er lettere at undskylde den, som har sat sig ud over Alt. Ingen af dem bliver lykkelig. Ti disse Love, som de har brudt, Traditionerne, som de har krænket — det er Love og Traditioner, som er en Del af deres eget Liv og af deres egne Begreber. Derfor udebliver Angeren ikke, de bærer den hos dem selv i dét, man kalder Fordomme, før man har sat over dem, som man kalder Pligter, naar man har handlet imod dem. Men den som sætter sig ud over alt, tager i det mindste alle Følgerne. Den Kvinde, som forlader sit Hus og Hjem med den, hun elsker, hun ofrer noget for sin Lidenskab. De Stakler, som saaledes sætter over Samfundets Skranker, har i det mindste Mod.

CÉLIMÈNE.

Et Mod, der ligner Selvmorderens. De tilhyller deres Hoved og kaster sig ud i det Lidenskabernes oprørte Hav, der larmer i deres Liv. De sér ikke mere. Paa samme Tid, jagede mod Havet og opfyldte af Rædsel, kaster de sig deri for at opskylles som Lig. Disse Stakler beklager jeg.

Men saadanne Kvinder er sjeldnere under vort Himmelstrøg. Célimène kaster sig ikke i Havet. Hun bader sig i Lidenskaben som i et lunt Bad, tempereret og behageligt, — i en Badekasse. Og disse Badekasse-Heltinder fortjener ingen Beklagelse og ingen Skaansel. Heldigvis redder de da til syvende og sidst heller aldrig den Respekt, de tror at kunne gøre Fordring paa, fordi de stiller en Skranke som en Spindelvæv ikke mellem sig og Nydelsen, men mellem sig og den fuldstændige Hengivelses Fare.

Disse Nippe-Drikkersker, der maaler Vinhøjden i Glasset, er en ejendommelig Frugt af vort Samfunds Temperament og Forhold, og vor »tredivaarige Kvinde« fortjente snart en Skildrer. Ikke En, som henkastede nogle flygtige Træk i et Brev,

CÉLIMÈNE.

men En, der skrev hendes Roman sanddru og skaanselløst.

Af Temperament er hun kølig. Hun har mere Hjerne end Hjerte, og hun attraar snarere Opildnelse af Hjernen end Revolution i Hjertet. Maaske er hun en Gang bleven skuffet, og hin Skuffelse hviler som en bitter Smag i alle hendes Nydelser. Under alle Omstændigheder er hendes Liv blevet tomt, den tarvelige Ild, det en Gang husede, er slukket, og hun maa varme sig ved Andres. Saa vækker hun denne Ild ved Koketteriets farlige Pindebrænde og sidder selv der i Krogen ved Lidenskabernes Kakkellovn og sér paa de brændende Kul og — varmer sine Hænder.

En Kærlighedsforstaaelse med denne Kvinde er næsten altid den samme. Han er ung, hun ældre. Hun fanger ham ved Koketteri, hun drager ham læmpelig indtil det Øjeblik, hvor hans Forelskelse ser ud som Kærlighed. Hun giver ham smaa Friheder, smaa Løfter for at inddrage Frihederne og bryde Løfterne. Kort sagt, hun trænerer ham, mens hun begaar den moderne Forbrydelse at kokettere.

CÉLIMÈNE.

Indtil da er hun ikke ophidset. Det er kun Kampens Begyndelse. Men en smuk Dag — forløber han sig. Célimène har naaet sit Maal. Hun proklamerer den Kærlighed, hun saa længe har havt under kyndige Hænder, og hun sætter ham i Hyttefad.

Véd De, kære Ven, hvad et Hyttefad vil sige? Et Hyttefad, hvor man faar nok at spise til at eksistere, hvor man sulter paa Rationer og altid støder paa Vægge. De fleste unge Mennesker i vort Samfund kunde skrive et saadant Hyttefads Historie.

Forholdet er etableret. Han elsker hende. Dette store Ord maa siges. Nu kan hun i Skumringen glatte paa hans Haar, mens hun taler om hans Kærlighed, som snart vil gaa over, men som netop hendes Ord binder den Lænke om Foden, som gør, at et helt Liv kan fortabes.

Fra nu af er alting Ord. Hun spinder med Ord et Net om ham, og Kærligheden — dette Store, der ligesom Indernes Gude-navne aldrig tør nævnes — sygner under dette Ordvæld. Denne store, ubeskrive-

CÉLIMÈNE.

lige Følelse trevles op, og gennem Samtalens Labyrinter slæber hans Længsler sig syge og uformuende, indtil de dør i Sløvhed. Alting pakkes i Ord som i Bomuld, — og hans Kærlighed bliver svagelig som hin Kong Karl.

Intet er saa graat, saa trøstesløst som dette Snefog af Ord over den skælvende Lidenskab, man kalder den første Kærlighed. Intet er saa ubarmhjertigt som den Kvinde, der rolig tæller Hjerteslagene i det Bryst, hun saaledes føler lænet til sit.

Men rolig tæller hun det vel ikke. Ti hun ophidses efterhaanden selv. Og den Dag, hun halvt lader ham forstaa, at ogsaa hun elsker, lyver hun ogsaa for sig selv. Hun har naaet sit sidste Maal: hun vilde interesseres, og hun bliver det i den Grad, at hun selv spiller med i det Skuespil, der spilles for hendes Øjne. Hendes Hjerne paavirkes og lader hende halvvejs blive Medspillende.

Forholdet faar et nyt Indhold. Hun proklamerer Resignationen og Pligten, og samtidig med, at hun proklamerer den, rejser hun den uoverstigelige Skranke

CÉLIMÈNE.

mellem sig og den honnette Kvinde. Den honnette Kvinde kan kokettere, hun kan lege med Ild, indtil hun brænder sig — men fra det Øjeblik, hvor der er talt af ham eller hende, er Alt forbi. Her er Alt modsat. Den Pligt, hvormed vor Célimène rykker i Marken, er ikke en Pligt, der fravrister ham det Bæger, han ikke bør tømme, — det er en Resignation, som akkorderer, og som deler en Sætning om Forsagelse med indskudte Kys. Et saadant Forhold er en evig Støden Panden mod Mure. En Riven i et ubrydeligt Net. En Tantalus-Griben efter flygtende Druer. Ord og Kys kaldes for Kærlighed. Tvungen Sløvhed hos ham kaldes Respekt. Frygt for det Latterlige eller Kulde hos hende kaldes for Dyd. Noget saadant er Kærligheden i levende Begravelse. Det hele er en tør og tørstig Ophidselse.

Forstaar De nu, kære Ven, naar jeg siger, at »de Andres« Magt er stor — og ødelæggende? Ti selve det, hun kalder Respekten for sig selv, er en Ulykke og en Forbrydelse til.

En smuk Respekt, som skænker ham

CÉLIMÈNE

alt uden Befrielsen, som jager hans Attraa gennem en Strøm af Ord, som skærper hans Savn ved at hidse ham uden Maal, som føler paa den Puls, hun har tvunget i Febertakt, . . . som giver Alt uden det Farlige, som ofrer alt uden det latterlige, som har Ord for alt, og som kalder sin Mangel paa Kærlighed for Resignation.

Saa en smuk Dag er hun træt. Det resultatløse har gjort ham sløv, og hun er ked af denne Søvnige ved sin Side. Hun har vendt og drejet Æblet i sin Haand længe nok, — hun kaster det bort.

Hun har kastet alle sine Følelser, alle sine Længsler ind paa denne Ild — i hendes Liv. Nu kan han gaa Men — man maa tilstaa dette — heller ikke hans Følelser har nogen Livskraft. Kraft er ikke vor Tids Kendemærke. Krampagtighed er vor Form for Lidenskab, altfor mange Taarer udvander og slapper vore Begæringer.

Sér De, saaledes er hos os den Venus, som sidder i det Venusbjerg, hvor Enhver af os dog engang kommer ind for at drikke af Feberdrikken og faa en brændende

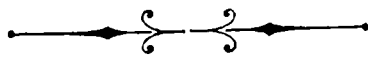

CÉLIMÈNE.

Pande kærtegnet af en Haand lige saa kold som Gudindens Hjerte.

Held den, som er kommen ud, før Ordene har dræbt hans Energi, før de givne Kærtegn, der stod i Modstrid med Ordene, har depraveret hans Hjerte. Ti de har en underlig forstyrrende Magt — Erindringerne fra Venusbjerget, — og de lægger saa ofte Taager over vore Begreber.

— — Altsaa, kære Ven, jeg har ikke stenet de Faldne . . . jeg har blot fordømt Célimène, hvis hun ødelægger Alceste.

Danaë.

Hvad er det? Et Skrig gennem Kursalen.

Aa — blot En, der har faaet ondt. Aftenen er saa lummer.

Men, der var noget som Knivsklang i Skriget, og foran Orkestret stimlede man sammen.

Som naar Sten bliver kastet i Vand, spreder sig Uro over Mængden. Og neppe er Uroen steget og har døvet den Strauszi-ske Vals, førend den fryser og dør, stivner i en pludselig Skræk.

Nede ved Orkestret er det sket.

De stimler sammen derhenne, stadig tættere sammen,

Hvorfor faar man intet at vide? Stimlen bliver tæt som en Mur . . . Bring hende ud, har hun Krampe.

Og pludselig stanser Orkestet. Som Taktstokken gled ham af Haanden, stanser Dirigenten i en Takt, og Tonerne, der lammes, dør ud i et disharmonisk Skrig af Violiner som et ængsteligt Ekko af Valsen.

Hvad er det? — — hvad er det dog? Dør hun?

Det er Læger, der gennemborer Stimlen, og hun er den blonde Léonide.

Léonide fra Renaissance . . . Men dør hun? Ham dér med den oprevne Vest — det er Georges, Georges Pascal. Hvor han græder.

Saa flygter man angstfuld for Svaret. Som om man var flygtet gennem Væggen, lydløs og flyende hinanden. — —

Som en Storm havde fejlet Orkestret, ligger Instrumenterne spredt mellem de opslagne Noder.

Kellnerne færdes forskræmte yderst ude

i Salen, stiller varsomt Stolene sammen, bøjer af i en ængstelig Kreds om Gruppen ude paa Gulvet.

Der ligger den døende udstrakt. Lægerne rejser hende op. Saa slynger hun Armene om Georges og trykker det blaa-grønne Ansigt ned mod den knælendes Skulder.

Georges Haar er klæbet i Tjavser.

Nu løfter Léonide sig under Rallen, slipper hans Hals med et Suk, vælter voldsomt tilbage mod Lægen. Og som et dødt Legeme, der mister sin Støtte, falder Georges tungt og næsegrus ned over sin Elskerindes Fødder.

Den døende synes at faa Ro. Hængende mellem Lægernes Skuldre, hæver hun Hovedet halvt og nærmer det langsomt til hans Øre; og med et Smil som et Barn hvisker hun:

»Giv Mo'er Bonbonièeren.«

Hovedet synker ned paa hendes Bryst, Læberne aabnes og lukkes under stødvise Suk. Øjnene hænger store og slukte under de tunge Laag.

Lægerne hæver hende højere. Saa

DANAË.

løfter hun Ansigtet lidt, ser Georges ved sine Fødder. Og mens hun smiler en sidste Gang, hvisker hun et henaandet »Stakkel!« skyder Læberne frem som til Kys, hæver Brystet og dør.

Lægerne lægger den døde udstrakt paa Gulvet. Hendes Ansigt bliver dækket med et Lommetørklæde.

Lægen kalder paa Georges, rører først ved hans Skulder, men Mennesket ligger ubevægelig. Saa tager han med et Rusk i hans Arm. Georges rejser sig sløvt og stirrer ned paa Léonide.

»Lad os saa gaa hjem,« siger han og sætter sig dorsk paa en Stol. »Nu gaar vi hjem.«

✽

✽

✽

De har lagt hende paa Sengen og stillet to Voksllys paa Kufferten ved Fodenden. Men Georges har kastet sig frem over Lejet og væltet Vievandskarret ned fra sit provisoriske Alter, saa det indviede Vand tørrer hen i smaa Pytter rundt om.

paa Gulvet ved Siden af et Par krængede Silkestrømper og et Korset.

Georges hviler tungt med Nakken mod Fodenden og Hænderne daskende ned paa Gulvet. En Gang imellem rokker han svagt med Hovedet som i en mild Skt. Veitsdans, idiotisk.

Taarerne fra før har furet dybe Veje i hans Kinder, men nu er alle Trækkene tørre i forstenet Slaphed. Tanker og Sanser er i denne Hjerne gaaet til Ro, bedøvede under det samme Slag.

Skæret fra Lysene falder fra hans Ansigt ind over det tilhullede noget paa Sengen og glider strejfende frem og tilbage mellem Folderne i det hvide Knipplingssjal, man fra det opløste Haar har lagt ned over Ansigtet.

Saaledes er Kvarter gaaet efter Kvarter.

Men pludselig bevæger Georges Næseborene og drager Aanden dybt. Og mens han aander langsomt, aabner han Øjnene halvt og inddrikker med tørstige Læber al den krydrede Duft, der hviler fugtig i Rummet.

Det er de blandede Parfumer fra Krystal-

skaalerne, hun i Skyndingen har glemte at lukke, og den milde Vellugt af Verveine fra Vadskefadet og Duften fra alle de glemte og henkastede Klædningsstykker, halvkrøllede Skjorter og Silkepeignoirs og Bunker af Kniplinger og Strimler, som driver rundt i Værelset fra Léonides sidste Toilette.

Og mens Georges føler og inddrikker al den bløde Vellugt i dette Rum, der altid har ægget ham til Kærlighedens blide Fornemmelser, forandres hans Ansigtstræk umærkelig. Munden lukker sig om nogle korte Suk, og Øjnene falder helt sammen. Saa synker Hovedet ned paa hans Bryst, og Georges sover ved sin døde Elskerindes Fødder.

Hovedet falder længere og længere ned, Ansigtet er støttet mod Ligets Fødder. Georges drømmer, at Léonide og han spiser Frokost hjemme i hendes lille Boudoir i Paris paa hendes Navnedag. Alle de besøgende var gaaet, og Kammerpigen Marion havde stablet de store Buketter op bag Chaiselonguen, et Kæmpebjerg af Violer og Hyazinter og

DANAË.

Roser. Saa laa Léonide paa Chaiselonguen og rev Buketterne i Stykker og bombarderede Georges med de afrevne Roser eller gemte sit Ansigt i Violerne og slog Champagnen hen paa de gule Blomster, hvor Vinen perlede som skinnende Dug.

Hun blev kaadere og kaadere.

Til sidst lod hun Marion bringe Juvelskrinet hen ved Siden af sig og rodede med blottede Arme rundt i dets straalende Indhold; løftede saa begge Hænder, og mens Colliers og Armbaand og Ringe faldt som en straalende Regn over hendes Hoved og Hals og over den Atlaskesrobe, raabte hun:

»Se mig, George, nu er jeg Danaë,
— Danaë!«

Men pludselig strøg hun den funklende Stenregn af sig, saa Diamanterne faldt som ilsomme Strømme henad Tæppet; hun bøjede Hovedet og kyssede et Armbaand, hun bar paa sin Arm, saa rødmede hun, lagde Ansigtet ind imod hans Kind og hviskede ganske sagte:

»Men du, Georges, du er Zeus.«

Georges vaagnede. Halvt i Drømme

aandede han dybt, løftede Hovedet en Smule op og saá sig om. Han smilede ved at se Léonides Tøfler staa ved den lille Stol, Korsettet var kastet paa Gulvet, og han lod sine Hænder glide hen over Sengen, saa de følte Atlasket.

»Léonide,« hviskede han, »Léonide, sover du endnu?«

Men pludselig skreg han. Han huskede. Først lod han Hovedet ludende falde tilbage mod Sengen; han tænkte, han kunde sove igen. Men saa spærrede han Øjnene vidt op, stønnede, og med et Skrig som et Dyrs sank han ned over Liget.

Hans Hænder famlede over hendes Legeme og kjærtegnede hendes blottede Arme. Han rev Peignoiren bort fra hendes Bryst og lagde sit Hoved ind mod hendes Hals.

Og i en frygtelig Hallucination syntes han atter, han hørte dette elskovssyge Hjerter slaa. Da rev han Kniplingssjalet tilside, tog hendes Hoved mellem begge sine Hænder og nærmede sine Læber til hendes aabnede Mund . . .

DANAË.

Der stod et hvidt Skum ud imellem Léonides blaa Læber.

Et Nu sad han i navnløs Rædsel med det døde Hoved mellem sine Hænder. Saa slap han det, og Ligets Ansigt faldt forover, mens han skrækslagen flygtede fra Sengen — —

Han slog en Rude ud med sin knyttede Haand, hele Vinduet fór klirrende op.

Det var, som Aftenluften bedøvede ham, og det ludende Hoved faldt langt frem over Gesimsen.

Men gennem Bedøvelsen hørte han en Sang fra Havet, og han gav sig til at lytte. Han saá en Baad med Lamper og hørte Sangen komme nærmere . . . Det var »Helenes« Sang.

Skønne Drømme, Paris, skønne Drømme —
Elskovsdrømme — — —

Sangen døde bort. Men Georges sprang op i Vindueskarmen og svingede med sit Lommetørklæde, mens han brølte nogle vanvittige Bravoer ud over Dæmningen.

„Frøkenen“.

---

et var det mindste Hus i hele Gaden: Tre Fag og den grønne Gadedør med en tre Trins Trappe og Gelænderet, hvor det er saa dejligt at rutsche ned. Og under Vinduerne ligger Kælderhalsen ud paa Fortoget — en gammel skrøbelig Kælderhals, hvor alle Byens Gadedrenge tramper op, naar de skal i Skole, og piber i Fingrene, mens de lader sig glide ned. For »Frøkenens« Kælderhals er den sidste i hele Byen.

Byfogeden har ført Krig baade med den og med Lindetræerne. Thi det lignede

ikke noget at have saadan tre Træer staaende midt i en ordenlig Gade og skygge for Gasblusset med deres rebelske Grene. Men tilsidst maatte Byfogeden dog lade Lindene staa, og nu sender han kun en Gang imellem Betjenten hen for at efterse, hvordan Lygten og Grenene forliges. Saa kommer som oftest Gartneren den næste Dag og han stiller sin Stige op paa Gaden og skal klippe »efter højere Ordre«, for Frøkenen nænner det sjældent selv; og hun tænker altid, hun kan narre Betjenten med en Kringle og en stor Snaps Solbærrom.

Tunge Dage er det saa for Frøkenen, naar Gartneren klipper og klipper, og alle de dejlige Grene falder ned og ligger Side om Side paa Kælderhalsen. Og for hvert Klip er det, som om det gjorde ondt inden i hende, og hun beder og beder for hver Gren, at den kan han dog gjerne lade blive siddende.

Nej — saa er det noget andet inde i Haven. Der raader hun, og der bliver ikke klippet. Der vokser alting som det vil: Vinranken op ad den høje Gavl til

Naboen og Roserne langs Baghuset og alle Liljerne i det store Bed. Der er kun det ene med en Gang om, som er ganske smal, saa hvis man vil forbi, bliver man hvid paa Ærmet af Kalk fra Naboens Væg; men stort er Beddet, og mange Blomster skal der være; hvad der nu ikke er let at se, for de store hvide Liljer, de har som sagt, faaet Lov til at vokse, som de vilde, og de er groet op til en hel Skov, fuld af hvide Kroner.

Men der maa baade være Roser og Klokker i Beddet, for der er altid Roser i Frøkenens Kranse. Sommetider nogle smaa blege nogle, Liljerne tager jo Solen, men Roser er der. Og det er mange Kranse, Frøkenen binder hele Sommeren baade til kendte og ukendte. Hører Frøkenen, at En er død paa Fattiggaarden, en Stakkel, som hverken havde Ven eller Slægt, og der har maaske ikke engang været en venlig Haand til at lukke hans Øjne, saa plyndrer hun straks sit store Bed og binder Kranse ved Bordet under den gamle Hyld.

Hun siger, det er altfor tungt at se en Kiste uden Blomster.

Men oppe under Hylden i Krogen kan der ogsaa være Lystighed — naar der kommer fremmede til Kaffe, og Frøkenen vimser ud og ind med Sølvkanden og Kringlerne paa et Fad. Frøkenen selv har ikke megen Ro, hun gaar fra Køkken til Have, henter Fløde i Flueskabet og de nedsukrede Jordbær ovre i Baghuset, og hun er bange for, at de ikke alle skal faa smagt paa Hyldeaften. Men de unge Piger, hendes Gjæster, de ler og ler, fordi de sidder saa knebent, at de neppe kan røre Armene. Og den, der sidder yderst, bliver hele Tiden puffet ned — over i Liljerne. Frøkenen har altid saa mange som maa med, og hun siger, der bliver nok Plads. Vi hjælper os, siger hun, og de unge Piger synes just, det er morsomt.

Men flest er der dog paa den Tid, hvor »Træet bliver modent«. Det er Kirsebærtræet, lige ud til Gaarden og ud over Smedens Stakit. Der ved Stammen er Havens Hædersplads, hvor Hundene bliver begravet; det er en hel Kirkegaard

med baade Navne og Aarstal: Ami og den ny Ami og Pollux. Ami blev saa gammel, at den var blind og altid maatte ligge paa Puder; den ny Ami blev kørt over. Frøkenen plejede den og plejede den, men tilsidst maatte Dyrlægen slaa den ihjel. Det var svære Dage for Frøkenen, for hun kan ikke taale at se noget levende lide, og om Vinteren tager hun alle de forfrosne Spurve, hun kan faa fat i, ind i Stuen og varmer dem op og giver dem Brød.

Naar Træet er modent, er der flest Fremmede. Alle skal smage Bærrene — dejlige spanske Bær, som Frøkenen tæller paa hver Gren. Hver faar jo ikke ret mange, naar der er saa stor en Flok, som skal dele, men det vilde dog aldrig være rigtig Kirsebærtid for Byens unge Piger, naar de ikke havde været omme hos Frøkenen og faaet deres lille Bundt Kirsebær, omvundet med det røde Baand. Aldrig i Verden rigtig Kirsebærtid . . .

Siden hen paa Aaret bærer Vinranken, og Frøkenen plukker ned og sylter hen. Vindrueerne faar man i Sukker, naar Vin-

teren kommer med sin Slud, og Spurve indstallerer sig i de tomme Stærkasser; og der ligger Sne i Gaarden, saa man knap kan naa over til Baghuset, og hele Haven er hvid, baade Gang og Bed.

Saa holder man sig i Stuen.

Der er ganske mørkt derinde og varmt fra Tørveilden, og hele Stuen dufter af Lavendler og gammelt Potpourri. Det laver Frøkenen om Sommeren. Saa samler hun Dynger af Roser og spreder Bladene ud paa Aviser og tørrer dem baade paa Sengen og paa Dagligstuebordet. Og naar saa Vinteren kommer, ligger de tørrede Roser paa den gammeldags Kakkelovnsplads og dufter som den skønneste Sommer . . .

Frøkenen har læst. Men saa er det blevet for mørkt, og hun har lagt Andagtsbogen ned i sit Skød og har lænet Hovedet tilbage. Nu er hun faldet i Blund og sover med foldede Hænder. Og henne i Sofaen spinder Kattene sagte, i Kakkelloven snurrer Vandet til Té . . . Der er Mørkning i Huset.

Men saa kommer Lygtetænderen ude

paa Gaden, og han sætter til og tænder, og lige paa én Gang bliver der ganske lyst hen over alle de gamle Billeder paa Væggen og de hvide Stykker paa Stolene og Gulvtæppet, der er delt i mange Stumper rundt omkring.

Men naar der bliver tændt, vaagner Frøkenen paa Forhøjningen, og hun griber efter Brillerne og Bogen, og lægger Bogmærket ind, førend hun lukker den.

Saa aabner hun Køkkendøren og kalder. »Han tænder, Karen«, siger hun. Den gamle Pige har ventet i Køkkenet, men nu kommer hun ind med lyserøde Baand i Huen og sætter sig paa Stolen ved Døren, ganske stille.

Der sidder saa de to gamle Piger i Lygteskinnet, hver med sine Tanker og taler ikke meget. Men hver Dag, naar Lygten tændes, siger Frøkenen højt ud af Døren: »Nu tænder han, Karen«, og hver Dag kommer Karen ind, og hun sætter sig stille paa den samme Stol ved Døren. Og har de siddet der noget sammen, og det snart kan blive Tid til Téen. rejser hun sig med et »Tak, Frøken«, og

gaar ganske lydløst, som hun kom. Og saaledes har det været i mange Aar.

Ti Karen er gammel i Huset. Hun har tjent i Præstegaarden, og da Præsten døde, fulgte hun med »Jomfruen«. Da var de temmelig unge, baade hun og »Jomfruen«, og Karen var forlovet. Men saa gik det galt, og Kæresten rendte væk til Amerika. Kort efter begyndte Nabolaget at tale om, at det var slemt fat med Karen, og Smedens Kone kom ind en Aften til Frøkenen: for hun, som var stillet saa ene, maatte vide, hvem hun havde om sig, og maatte vogte sit Rygte . . .

Men Frøkenen svarede, at det skulde hun vel vide, hendes Rygte plettede det ikke at gøre, hvad Pligt var. Og hun beholdt Karen, og hun plejede hende selv, og saa længe det levede, havde Barnet to Mødre i Stedet for én. Men saa døde det lille Væsen, og Frøkenen og Karen var igen alene, og nu har de kun Graven deroppe i Kirkegaardskrogen . . .

Den gamle Pige »laver til« til Té.

Hun sætter Tællelyset midt paa Bordet, og hun glatter Dugen.

»FRØKENEN«.

»Jeg tænker vel, Line kommer«, siger Frøkenen.

Line er kommen hver Aften i ti Aar. Præcis Klokken syv banker det, og Line kommer ind, stiv og gammel, og Frøkenen forsøger at raabe sin Veninde op, men hun kan ikke, og naar hun bringer hendes Tøj ind, siger hun i Sovekammeret til Karen: »Jeg synes virkelig, Karen, det bliver værre og værre — Line kan snart slet ikke høre mere.« Og Karen ryster paa Hovedet: »Gud ske Lov for den, som har sine Sanser,« siger hun.

Det har de nu sagt i ti Aar om Frøken Line.

Saa sidder de to Frøkener og nyder deres Té i Tavshed, og en Gang imellem nikker de mildt til hinanden, siden de ikke kan tale. Bag efter lægger de Kabale og spiller Whist en deux.

Klokken ti følger Karen Frøken Line hjem. Saa pusler Frøkenen alene, roder i en gammel Skuffe eller læser Breve. Det er gamle gulnede Papirer, bundet i store Pakker med røde Silkebaand . . . . hele Dokumenter fra den Tid, hvor det

»FRØKENEN«.

var dyrt at skrive, og man vilde have meget for Pengene, naar man skrev.

Dem studerer hun med deres udviskede Skrifttræk.

Naar saa Karen kommer hjem, lister hun stille i Seng, og Frøkenen er alene. Hun sidder stadig bøjet over de gamle Breve, og naar hun løfter Hovedet og pudser Tællelyset, har hun ofte Taarer i Øjnene.

For de er døde, hendes gamle Venner, og det er alt saa længe, længe siden det, hun læser fra den Gang, hun var ung.

En Gang imellem gaar hun ogsaa ind i det lille Kabinet, hvor det dufter af Violrod og Æbler, og hun lukker Chatollet op og tager den lille Skuffe ud.

Saa finder hun et Par gamle Blomster, tørrede og klistrede paa Papir, et Stam-bogsvers med alt for mange Fødder og inden i en Sølvkapsel en lille Silhuet . . .

Hun gaar rundt i Huset, dækker til og lukker. Ser til Fuglene, som sover i deres Bure, og giver Hunden Vand. Og det er sent paa Natten, inden Frøkenen sover med Katten ovenpaa Dynen.

En miniature.

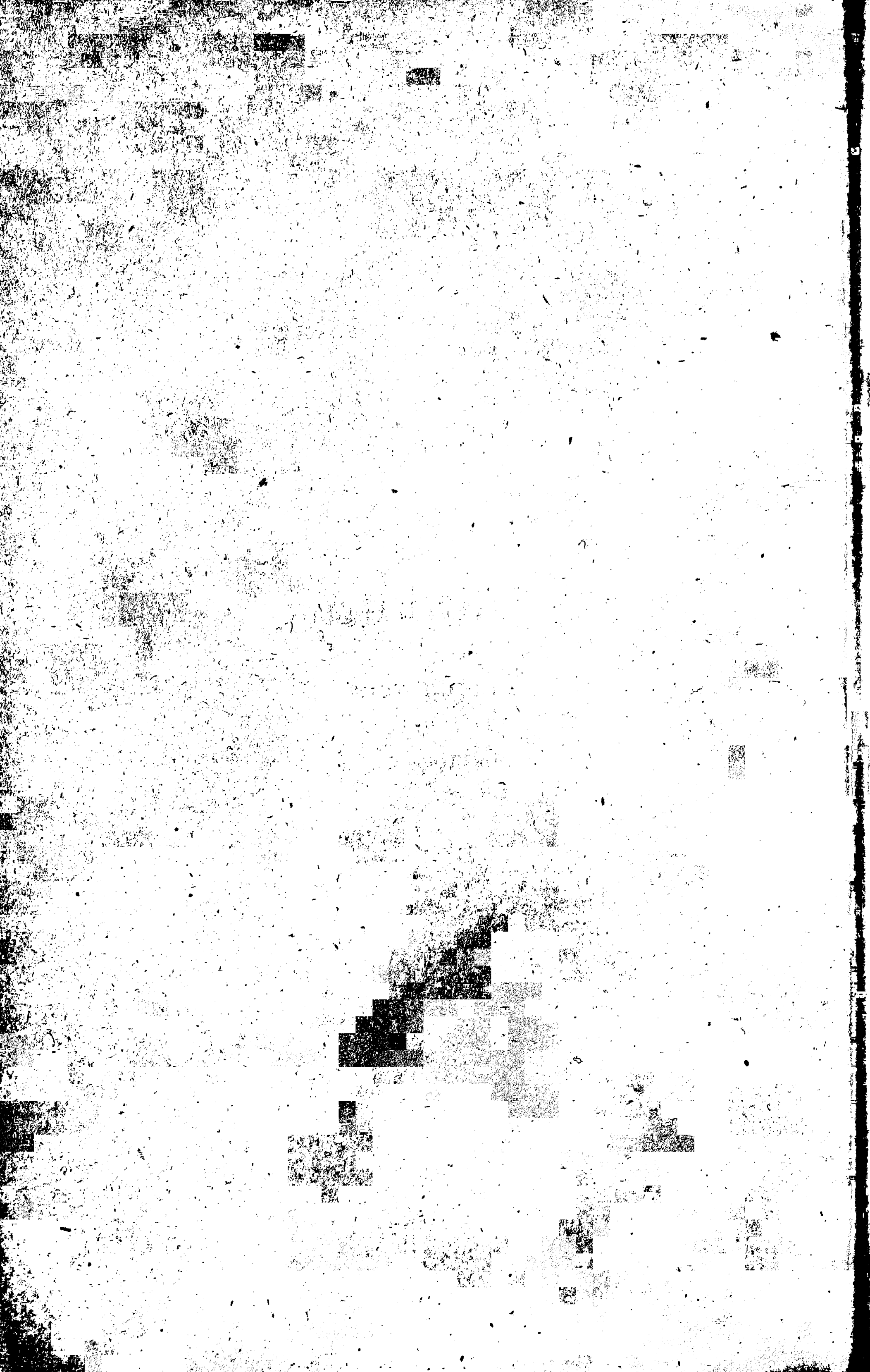

EN MINIATURE.

EFTER BALLET.

KÆRLIGHED.

250 R.

En miniature.

Han pustede dovent Cigarskyer op i Luften og gyste lidt af Kulde, naar det rigtig ruskede i Kaminrøret. Hun havde taget en Bog.

Saa saá hun op.

»Hvorfor si'er du ikke no'et?«

(Sideblik). »Hva ska' jeg si'e?«

»Aa — no'et?«

Hun blader rundt, sér hist og her i sin Bog, sukker.

»Vejret er ikke det rareste.«

»Nej . . .«

»Hvorfor flytter du ikke nærmere til Kakkelovnen? . . . Mig generer du ikke . . .«

EN MINIATURE.

»Aa — naar man sidder . . .«

Han bliver ved at puste Røg ud, hun tager sine Fingerringe af og paa.

»Hvor mange Grader mon det er?«

.Seks . . .« Pavse. Han rejser sig og siger:

»Vi maa osse ha'e Skodderne for Dørene . . .«

»Ja—a . . . Det fryser vist om Natten.«

»Vist fryser det om Natten.«

Han driver op og ned, og hun ser paa ham.

»Hvad ser du paa?« siger han.

»Paa dig.«

»Hør« — og hun ler — »Finder du dette morsomt?«

Han stanser: »Næ—æ.«

»Naa — jeg troede det.«

»Men — ka' du si'e mig noget morsommere?«

»Aa, jeg véd ikke . . .« Hun tier, og lidt efter lidt smiler hun, mens hun ser ind i Lampen og gynger det ene Ben let over det andet. »Maaske . . .«

Han bliver ved at gaa fra Møbel til Møbel. Ved Klaveret stanser han.

»Det er længe siden, du har spillet. Man kan skrive Navne her i Støvet . . .«

»Ja — det er længe siden . . .«

Han gaar bort og falder igen ned i Stolen: »Du kunde ligesaa gerne spille lidt. . . .«

Hun sidder lidt; rejser sig saa: »Ja — osse det.«

Hun tjatter Begyndelsen af et Salonstykke, vender sig saa:

»Morer det dig — —«

»Aa — ikke saadan.«

»Det er forresten underligt. . . . Ja — mig heller ikke.« Hun holdt op . . . »Gode Gud — mine Sko — nu er Spændet gaaet op igen.«

Hun drejede sig paa Taburetten: »Aa — hægt det.«

Han rejste sig — — saá ned paa Foden, hun stak frem —

Nej, kære,« sagde hun, »du maa lægge dig ned.«

Han knælede: Det er osse skrækkelig upraktisk,« sagde han, »med de Spænder.«

Han tog Foden mellem sine Hænder og han holdt et Øjeblik om Ankelen. Den var varm bag en sort Silkestrømpe.

Og et Øjeblik, mens han endnu beholdt Foden mellem sine Hænder, saá de paa hinanden.

»Saa —»

Han rejste sig ikke straks op.

»Man bliver stiv i Knæene, . . .« sagde han. Han gik hen og satte sig.

Hun bladede i Noderne, saá lidt paa Mozart paa Væggen og nynnede.

Saa slog hun an, og mens hun holdt Ansigtet i Skygge, sang hun:

Roselille og hendes Moder, de sad over Bord,
De talte saa mangt et Skæmtens Ord.

Ha, ha, ha, saa, saa, saa,

De talte saa mangt et Skæmtens Ord.

»Før hvert Træ skal i Haven bære Blomster
af Guld,

Før jeg skal vorde nogen Ungersvend huld.«

Hr. Peder stod før Solen op og aksled sit Skind,
Saa tren han siden for Roselil ind.

Og der de kom ned udi Urtegaardens Læ,
Saa hang der en Guldring paa hvert et Træ.

Ha, ha, ha, saa, saa, saa,

Saa hang der en Guldring paa hvert et Træ.

Han bevægede sin Gyngestol lidt under Sengen.

Men da hun var færdig, og hun havde ladet Efterspillet dø hen, mens hun blev ved at vende Ryggen til, sagde han:

»Hvorfor sang du iforgaars den for Henning Ibsen?«

Der fløj i Skyggen en Bleghed over hendes Ansigt. Og lidt efter sagde hun og tog en Akkord i Diskanten:

»Ja—saa — har han sagt dig det . . .»

Hun rejste sig, og med Blikket paa ham sagde hun:

«Fordi det morede mig.»

Hun gik hen for at sætte sig.

»Naa — saa han skal altsaa være min Eftermand.«

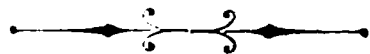
Hun svarede ikke, saá op i Lampen og gyngede det ene Ben over det andet.

»Du generer dig ikke,« sagde han.

Hun saá paa ham igen.

»Hør,« sagde hun, »finder du det morsomt at skændes?«

Hun tog fat paa sin Bog, og han skar sine Negle med en lille Kniv.

Efter Ballet.

---

an kom hjem fra Bal. Rosen og Liliekonvallerne dinglede i Knap-hullet, Skjortebrystet var krøllet, Hovedet lidt tungt af Melodier og Vin . . .

Der var tændt i Stuen, Lampen brændte roligt, Rummet hvilede i Væv af Lys og Skygger. Hyacinter og Konvaller duftede i brogede Majolika Skaaler. Han kastede sig i Lænestolen og strakte Benene frem for sig. Cigaret fik han tændt og lod den hænge løst mellem Læberne. Og i Mangel af Tanker, mættet af Stuens Velvære, begyndte han at følge med sit Blik

de fine Ringe af blaalig Røg, som han dorsk blæste ud.

Ganke vist . . . hun dansede vidunderlig. Denne blide Bøjning af hendes Lænd ind i hans Arm. Og hendes Kjole — vinrød — hvilken forbandet Burgunder og i simple Glas — hendes Kjole faldt om hende, saa man saa hver Form . . .

Naar var det, de havde sét hinanden første Gang? Paa Landet en Sommerdag til Middag hos hendes Forældre. De boede den Gang i Holte . . . Saa drev han efter Bordet ned i Haven. Husker godt, jeg vilde fange Stuepigen, som serverede Kaffen i Lysthuset, Blondine med dejlige, smaa Øren — og da han kom op paa Højen traf han hende. De satte sig paa Bænken under en Busk — han mærkede endnu Syrænduften, som han nu sad og tænkte derpaa — og de begyndte at tale helt ligegyldig som vildfremmede . . . Men saa . . . saa var det saa varmt, og hun sad og kølede sig dovent med Viften, og han saa den rødmende Hud bag Silkehansken og . . . de hørte op at

EFTER BALLET.

tale, og et Øjeblik nød de Tavsheden, og hun følte helt bestemt, at han saá paa hendes Arm . . . og med et blev de begge forlegne, og de rejste sig. Men mere erindrede ingen af dem end en Duft af Syrener og en lang Tavshed.

Men da de gik ned ad Højen tæt ved hinanden, ti Stien var ganske smal, var de ikke mere fremmede for hinanden.

Han pustede Røgen ud. Se, hvor Ringene løses og lægger sig som et kælent Slør over Leda med Svanen paa det lille Bord . . . Det smukkeste ved hende er Maaden, hvorpaa Hovedet sidder paa hendes Hals og den hele Hilsen. Da hun iaften hilste ham, det var som et Vaarbrud, naar Solen straalere gennem Skyer . . .

Ved Bordet løftede hun en Gang Glasset og drak med ham. Hvad var det mon for? . . .

Egenlig forstod han det ikke — hvis det da ikke var Ordene i Sangene: Elskov kan længes, Kærlighed kan bie . . .

Naar hun smilede, viste hun en Perlerad af Tænder uden Lyde. Hun sad tidt med det stille Smil og krusede Læber,

naar han talte. Og saa hvor mærkelig hun bøjede sit Hoved bort, og saa godt man dog saá, hvor nøje hun hørte . . .

Da han sagde midt i Kottillonshvirvelen:

»Synes De nu ikke, at dette er at gøre Nar af sig selv?«

Og hun løftede Blikket og spurgte straalende:

»Hvilket?«

Da fortrød han og for at undgaa at svare sagde han:

»At gøre et Spørgsmaal som mit.«

Men siden, da de sad i Krogen ved Springvandet, sagde hun med et helt bedrøvet.

»Jeg véd det godt, De er ikke lykkelig . . . men hvorfor finder De dog Livet saa tungt? . . .«

»Hvorfor? Maaske — fordi jeg er et ensomt Menneske . . .«

Men hun saá stille hen for sig: »Og hvorfor vil De være det?« sagde hun og hun rødmede og blev tavs.

— — —

EFTER BALLET.

Han strakte sig i Stolen, og mens han spyttede Cigaretstumpen ud, sagde han:

»Var det snart paa Tiden at sige hende, at jeg ikke er fri?«

Hans Hoved faldt ned paa hans Bryst, hans Pande var en Smule tung af Melodier og Vin.

Kærlighed.

Maaske er denne Historie altfor ubetydelig, og den handler om intet. Her er hverken kælnes Smil eller Kærlighedskys eller Længsler udsat for rytmiske Ord, med hvilke Digterne har fundet paa at efterligne Musik og Toner. Den har til Personer kun to Søskende, og den indeslutter intet Drama. Dog handler den om en Heltinde, thi der gives ogsaa Heltinder i det ubetydelige Liv, der hver Dag leves, — langt større end Romanernes Gudinder og Kærlighedshymnernes Lovpriste . . . Og denne unge Kvinde hørte til dem.

*

*

*

De to Søskende elskede hinanden ubeskrivelig højt. Hver Leg i deres Barn-dom havde de havt fælles, hver Dags smaa Begivenheder havde de oplevet sammen. Naar de legede Cirkus paa det store Loft, var hun Miss Flora i de graciøse Stillinger paa den store Gyngest; naar de legede Skib var hun baade Kok og Matros. Hun var rigtignok meget bange for at hænge saaledes i det ene Ben i Trapez, og hun havde ogsaa nok havt Lyst til at staa med hvidt Tørklæde bag Disken, naar de legede Konditori, istedetfor altid at vaske af omme bagved Skærbrædtet. Men hun maatte jo baade hænge i Benet og vaske Kopper. Drengene i Gaarden klappede saa meget, naar Henrik gjorde Kunster med hende i Trapezen, og naar de legede Konditori, kunde Henrik dog virkelig ikke vaske Kopper af.

Maar Henrik var Tryllekunstner, sad hun med Tallerkenen, hvor de andre Børn lagde Skillingerne, og hun trak Tæppet fra og for. Hun gjorde altid det ringeste Arbejde; og en Gang, da de spillede Komædie og hun havde spillet saa smukt, at

alle Forældrenes Gæster raabte hende frem og kun hende — kom hun trækkende ud med Henrik i Haanden, og med Graaden i Halsen og højrød i Kinderne raabte hun ud til dem:

»Men det er jo ham, som har skrevet det.«

Om Søndagen ved Desertten tog hun ikke Øjnene fra Kagen, mens den blev skaaret for, og naar hun havde mærket sig det største Stykke, pegede hun paa det og hviskede til Broderen:

»Det skal du ta'e.«

Da Henrik var oppe til Eksamen og skulde være Student, vaagede hun om Natten. — Og naar hun saá, hans Hoved begyndte at nikke og falde ned mod Bogen, betvang hun sin egen Søvn, og hun gav sig til at høre ham, og hun lo og fortalte Historier.

Saaledes elskede Ingeborg sin Broder.

Men nu var hun syg, døende. Gigtfeberens forfærdelige Smerter nagede hende, og Gigten havde nærmet sig Hjærtet. Der var ingen Lindring for Smerterne. Med Hovedet paa Siden, bleg, laa hun hen gispende som en lille Fugl.

KÆRLIGHED.

Det var kun Øjnene, som levede i dette Ansigt. De var tunge, feberbrændende af Lidelser, og naar Smerterne som tusind borende Dolke syntes at ville stanse Hjærtets Slag i en utrolig Kval, sitrede hendes Læber.

Men hun skreg kun sjældent. Da pressedes Smertensskriget frem fra hendes Læber, hvor Sveden sprang ud, og hun hviskede ganske sagte:

»Vær ikke vred — vel? — men det gør saa ondt.«

Og naar Moderen bøjede sig over hende, spurgte hun svagt:

»Henrik er jo ude?«

For hun vilde ikke skringe, naar han var der.

Han kom ind ved Sengen, angst, og saá paa hendes Ansigt, Døden havde mærket, og skønt hvert Ord, hun talte, smertede hende, sagde hun dog:

»Aa, jeg har det godt.«

»Det bliver nok bedre . . .«

Saa blev det den sidste Nat.

Lægen gav ikke mere noget Haab. Det vilde være forbi i Løbet af nogle faa Timer.

Og over hele Huset hvilede den tunge Tavshed, der lægger sig knugende over alt i det Hjem, hvor Døden ventes.

Ude i Stuen ved Siden af sad de andre. Moderen var den eneste, som vaagede ved Sengen. Gennem alle Stuer hørte man Urenes uophørlige Dikken, og hver Lyd blev skræmmeude og ængstelig.

Ingeborg var sunken sammen. Under deres Laag laa Øjnene brystne som to Kloder, der ere slukte, og hun saá ikke mere. Men undertiden rystede Dødskampen hendes pinte Lemmer, og hun skreg højt.

Saaledes gik Timerne, mens Livet flygtede.

Henimod Morgenen rejste hun sig pludselig med et Sæt i Sengen, og med et forfærdeligt Hvin fór hun med Haanden til Hjærtet — saa faldt hun tilbage.

Henrik løb ind. Han troede, det var forbi. Men da han stod ved Fodenden af Sengen og skælvede, som var han selv berørt af Døden, der gik forbi ham, slog Ingeborg Øjnene op og kjendte ham.

Først smilede hun: hun kendte ham. Men saa sagde hun:

KÆRLIGHED.

»Er du her? Hvorfor er du ikke i Seng?
Gaa, du maa ikke sé mig.«

Og da Henrik var gaaet, bøjede hun sig op mod Moderens Bryst og sagde:

»Hvorfor sagde du ikke, han var her?
Det gør ham saa ondt, naar jeg skriger.«

»Gaa ind og síg, nu har jeg det meget bedre.«

Krampen tog til. Den rystede hende forfærdelig. Men med Øjnene fæstede paa Døren laa hun rolig hen uden at skrige. Og Dødens Kval fralokkede hende ikke et eneste Suk . . .

Det vilde have smertet ham.

Tilsidst bad hun om at sé ham. Han kom ind, kunde ikke tale; hun løftede med en sidste Kraftopbyden sine krummede Arme og slog dem om hans Hals.

»Græd ikke, jeg har det godt.«

Saa sank hun sammen.

Hun laa død med Hovedet paa Siden, som en Blomst, man har knækket; hun var død under hans sidste Kærtegn.

*

*

✱

KÆRLIGHED.

Hvorfor véd Digterne dog altid saa lidt at fortælle om disse smaa Eksister, som er saa store — hvorfor taler de altid om Lidenskaber og aldrig om Forsagelsen?

Forsagelsen lever dog og vil aldrig dø — ti den er den sande Kærligheds Barn.

25° R.

I sachsisk Sweitz. 23. 7. 81.

Det er blevet meget varmt, bedste Frue, og Skabningen sukker. 25 Grader Reaumur er en Hedegrad, hvor man ophører at leve, for foreløbig at indskrænke sig til at eksistere — et Steds paa en Sofa, og under hvilken alle Villæns Nationaliteter slumrer hen i det samme Blund.

Sé til Haven! Fra Kroquetpladsen er man flygtet, og de sprækkende Kugler flyder mellem Buer og Køller. Græs-rabatterne svides af og producerer Hø, Bænkene

paa Terrasserne er gloende. Gitre skinner omkap med Statuer og Statuer med Stentrapper. Floden koger, saa der staar Damp af den, og Højderne bages, saa de sprækker.

Folk døser bag nedrullede Gardiner.

Denne Hede dræber al Handling: man tager en Bog frem, man vil læse. Men efter fem Minutters Forløb er man slap i Haandedet, og Bogen dasker ned. Man lægger et Ark Papir til Rette, man vil skrive: efter et Par Sekunders Tid klæber Penneskiftet til Fingrene, Haanden til Papiret, Tankerne til Hjernen — man opgiver at skrive.

Man indskrænker sig atter til at vifte sig, døse hen og kigge over til Naboen — — —

Kun et eneste florerer: Koketteriet. Koketteriet er »vidtløftigt«, Kusine til Atraaen, et letsindigt og flygtigt lille Væsen, en ren Frou-Frou, der lover uden at holde, holder uden at have lovet — — — Koketteriet florerer, og den strenge Moral har det lidt haardt under fem og tyve Grader Reaumur i Skyggen.

Forstaa mig vel — det hele er ingen Ting. Det er Forelskelser, hvis eneste Blomst er et Blik, Sommerfugle, som dør, naar det bliver et Par Grader køligere i Vejret.

Og dog vilde jeg ikke være glad, naar jeg var Hr. B.

Fru B. er Kaffesladderens fornemste Thema. Intet Navn bliver nævnet saa ofte nede i Loggiaen efter Table d'hôte, naar Klyngerne flytter sammen ved Kaffe-bordene, og Bagtalelsen fødes af Stofløsheden. Damerne kritiserer hendes Kjoler, Herrerne har lagt Mærke til hendes Strømper, der i Parenthes sagt altid er af samme Farve som hendes Slæb, har vel ogsaa beundret hendes Fod og — ganske lidt af Ankelen.

Og saaledes har det været lige fra den første Dag, da Fru B. kom ind i Table d'hôte-Salen i en rød Silkerobe ved sin Stifsøns Arm. Manden gaar altid bag efter og kærtegner sit mægtige Skæg, et Skæg, der begynder at blive stærkt graasprængt, men som for Resten er det skønneste Skæg, man kan sé.

Man maa nu lægge Mærke til Fruen. Hun har en egen lad Maade at støtte sig til sin Stifsøn paa, mens hun holder Hovedet lidt bøjet til Siden — et Koketteri maaske, ti hendes Profil er meget smuk.

Om et Par Aar vil hun være bleven for fyldig.

Familien B. taler aldrig til nogen. Den første Dag var der reserveret Pladser til dem i et Hjørne, og de sidder, som om de midt ved Table d'hôte nød en Diner à part. Manden drikker en Flaske rød Vin, Stifsønnen en halv Champagne, Fruen lader sig ved Stegen skænke et Glas, som hun farver med lidt Rødvin og nipper af ved Desserten.

Men mer end alt dette interesserer dog hendes Buket. Fru B. har altid en Buket i Haanden. En Buket af gule Roser, i hvis Kølighed hun nu og da begraver sit Ansigt . . .

Buketten er altid ens, og hun plukker hver Dag en af Roserne ud for at fæste den ved sin Hals.

Om Blomsterne er en Hyldest fra hendes Mand? fra hendes Stifsøn? Bedste Veninde, om De vidste, hvor mange Hypotheser

Nysgerrigheden har opstillet — næsten lige saa mange som Bagtalelsen!

Saaledes har vi nu set Familien B. i otte Dage, og ingen i hele Salen koketterer saa lidt som »Damen med Roserne«. Hun spiser meget, sidder ellers lænet tilbage i sin Stol, med Armene over Kors, lugter nu og da til sine Blomster og aabner neppe Øjnene for at se paa os Dødelige.

Men just derfor vilde jeg være lidt urolig, hvis jeg var Hr. B.

Tænk Dem for Resten noget som glinsende Snogeskind, og De har Fruens Øjne. Og med de Øjne kan hun undertiden kokettere. B.'s har den midterste Balkon — til Højre Etagen over dem bor vi — til Venstre en Herre, som synger Baryton.

Han synger meget kønt, og jeg har tidt glædet mig over at høre ham, naar han kvæder om Aftenen. Kun var det kedeligt, at han altid kurrede saadan nogle serenadelignende Sange, som i Længden bliver saa trættende og altid tyder paa en udvandet Smag hos Sangeren.

Men en Aften — det var blevet lidt senere, Sangeren sad paa sin Balkon,

Maanen var oppe bag Højderne — hørte jeg pludselig en Dør, som aabnedes sagte — paa B's. Balkon: det var Fru B. i mørkrød Slaabrok. Fruen maa elske mørkrødt, og det klæder jo ogsaa alle Orientalere — — —

Hun lænede sig til Balkongitret og hostede let — — —

Jeg tilgav Manden: det var øjensynligt, at Serenaderne havde deres Adresse, og mens jeg stod gemt bag min Markise, blev Sangen mere og mere dæmpet, og jeg syntes rigtignok, den gled over til en Hvisken . . .

Men det kan ogsaa godt have været Floden og Bladene i Haven eller maaske nogle Vindpust — —

Alligevel interesserer jeg mig nu meget for de to Balkoner. Fru B. har faaet den Vane at læse derude om Formiddagen. Det er nogle fidsede Bøger med Lejebibliotheks-Numre paa Ryggen — men for Resten læser hun ikke meget, sidder mest med Bogen i Skødet og stirrer. Barytonen læser ogsaa paa sin Balkon, og

somme Tider skulde man tro, Gyngestolene gik i Takt.

Det er morsomt at se paa.

Hr. B. sidder inde i Stuen, Kellneren siger ved et Glas Kognak og Isvand. Undertiden taler han ud til Konen, og naar hun svarer, kan det hænde, Stolene kommer ud af Takten — — —

Men de hilser aldrig paa hinanden ved Table d'hôte, og hun sér aldrig til hans Side.

Jeg har ogsaa kun en eneste Gang sét dem tale med hinanden . . . Det var forleden Aften, Manden og Stifsønnen var tagne til Dresden for at se »Cyprienne«, som Fruen vel ikke har fundet noget videre for Damer — — —

Saa talte de temmelig længe sammen nede paa Vejen ved Floden, hvor Fruen den Aften maatte gaa alene. — —

Det er det hele, og det er ikke noget at tage Forargelse af — —

Og hvis der virkelig skulde findes en og anden, som finder det mindre uskyldigt at veksle et Blik eller et svagt betonet Ord med en Fremmed — maa jeg saa

spørge Dem, Fru, hvorfor er det da saa varmt? Saa varmt at man hverken kan læse eller skrive og ikke en Gang spille Kroquet, selv om man flytter Buerne ind i Skyggen?

— — —

26. 7. 81.

Man bør ikke lade Portier'en arrangere sine Ture. Han har fem—seks »Partier«, sender En ud om Morgenen Klokken seks for at jage En rundt fra Udsigt til Udsigt lige til om Aftenen, og hans mildest talt noget tvivlsomme Smag sender os den første Dag til Bastei.

Paa disse Ture faar man intet at se, og hvad man ser, hører ikke til det, jeg i det mindste kalder det smukkeste. Ti Farten gaar bestandig til de imponerende Punkter; og »Partierne« maaler en Udsigts Skønhed efter Klippens Højde. Men i og for sig højner Klipperne ikke meget, og imponere kan Sachsen ikke.

Jeg skænker Dem gerne baade Hochstein, Hohenstein og Brand, naar jeg blot maa beholde Polenzthal og Edmundsgrund.

Og dog kan man ogsaa modtage ufor-

glemmelige Indtryk paa Portier'ens Ture. Saaledes igaar. Vi var paa Hohenstein, maaske det skønneste Klippeparti, ialfald det ensomste i denne Egn. Lige staar Klipperanden som mægtige Kæmpesten, viftende Birke knytter sig til de smalleste Revner. Snart gaar Væggene sammen, saa man næsten maa kravle gennem Stenvejen, ordenlig tage fat baade med Hænder og Fødder, og man er formelig stolt, naar man naaer op; snart viger de ud fra hinanden, og Stien bliver bredere; snart gaar Vejen hugget som en Trappe i Klippen, snart er den magelig som en Landevej — —

Vi kom gennem en Kløft. Mosklædt og snæver stod Stenmassen paa begge Sider; oppe saa man en Rift af Himlen. Og over Kløften laa splintret Gran ved Gran.

Det var forleden ved Uvejret. Himlen havde aabnet sine Sluser, saa at alle Dales Bække blev til Strømme, og Stormen havde kuldkastet Trær og rystet Klippeblokke . . . Nu laa Granerne der som vajende Faner ud over Kløften, hvor vi gik.

Saa naaede vi Hohenstein.

Det er et Hav af Klipper, man sér. Dybe Kløfter og Stene, ranke som Taarne, Birke paa ensomme Tinder, en bølgende Skraaning dækket af Graner.

Og over det hele denne evige Vekslen af Lys og Skygge fra Klipperne. Skyggen lægger sig i Bølger, gaar ud og ind. Her strækker den sig langt ud over solbagte Højder; der dækker Skyggen en Skraaning, saa det halve bliver mørkt som en Kløft.

Og mellem de sønderbrudte Sten slynger sig bugtede Veje — —

Som en By i Ruiner ligger Fjeldmarken. Sønderslagne Templer, mægtige Porte i Grus, Paladser, Tiden har fortæret. Kyklopiske Mure, væltede ud i Blokke af en Kæmpes Haand — — —

Man kunde tro sig ved Hammerhus: her mangler kun Havet.

Man møder Klipper og Kløfter som Rifter i Stenen — — Langt borte øjner man Snebjærgene.

Det havde været godt Vejr hele Dagen. Solskin og varmt. Men nu kom der nogle

hvide Skyer, smaa lyse Pletter frem der ude i Horisonten. Henkastede Strudsfjer lignede disse Skyer.

Men de hastede frem. Og pludselig var det, som om en Dis, tung og graalig, lagde sig over den hele Himmel, som om det altfor pludselig blev Aften.

Saa vældede Skyerne kaskadeagtig frem ude fra Horisonten, og Birkene fór ængstelig hid og did paa deres Toppe, næsten som anskudte Fugle, der flager urolig. Og Skraaningernes Graner begyndte at bølge som et oprørt Hav under de kolde Vindstød.

Stødene kom uregelmæssig og stødvis.

Alt mer og mer af Himlen blev bedækket. Skyerne laa som et tungt Lagen over hele Horisonten. Det var ogsaa blevet meget koldt.

Kusken skyndte paa os. Uvejret vilde naa os om en Time.

Vi maatte pakke os godt ind paa Vognen, der var næsten Vinterkulde paa Højden.

Yderst ude var Himlen ganske sort. Et svagt Skær — Genskin af fjerne Lyn.

Men pludselig, da vi bøjede ind i Kirnitschdalen, slog en Bølge af kvælende Hede imod os. Den var mættet med Svovllugt og ubeskrivelig tung.

Der var noget uhyggeligt ved denne Kvalmhede i den mørke Dal. Ti det var blevet mørkt som om Natten.

Og saa med et luede alle Toppe.

Damerne i Vognen skreg. Et eneste Nu saa alle Kirnitschdalens Klipper ud som fantastiske Ansigter i et flammende Lys — — — saa kom Skraldet med en smeldende Lyd.

Igen Mørke. Og denne Hede.

Et nyt Lyn — se, hvor Bækken lyser! Styrtesøer af Regn.

Det regnede ind til os i den lukkede Vogn — — —

Hele Natten varede Uvejret. Højderne stod som Silhuetter mod den flammende Himmel. Skraldene lød som hule Drøn i Dalen — —

Hele Villaen strømmede sammen i Jagtsalonen. Det var en Forvirring og en Angst; og den, som ikke frygtede Uvejret, kunde undre sig over besynder-

lige Toiletter og opløste Haartjavser, hvor der om Dagen prangede rige Flætninger.

Kun Hr. B. var »korrekt« — som altid.

Kelneren fortalte imorges, at Fru B. blev liggende i Sengen og lod Stifsønnen læse højt for sig.

Lev vel!

Indhold.

Præster	Side
Livskald	5
Ve den, fra hvem Forargelsen kommer	19
Genstridige Sind	26
En Hyrde	41
Kvindefigurer	
Elna	53
Célimène	83
Danaë	95
„Frøkenen“	104
En miniature	
En miniature	117
Efter Ballet	122
Kærlighed	127
25 ^o R.	134
